

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DR. W. DE VLUGT,
12½ jaar Burgemeester van Amsterdam.

CHINEEZENOORLOG

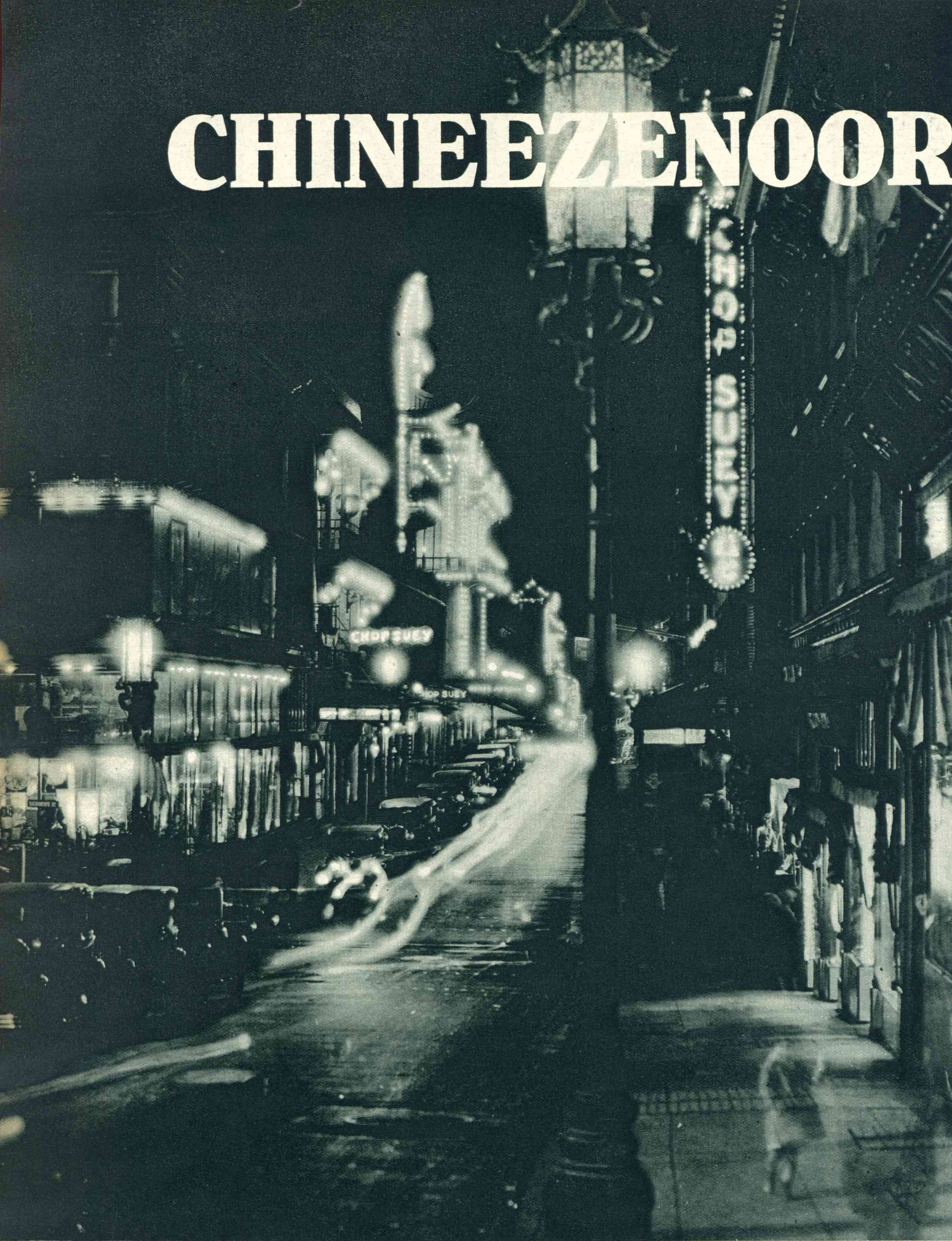
IN NEW-YORK

dat er maanden zijn waarin tien of meer Chinezen vallen als slachtoffer van een Tongwraak.

Het woord „Tong” bedeutet club, vereniging en geeft niet aan een nadere bedoeling of een bepaald streven. Het eenige dat naar buiten blijkt van de werkzaamheden der Tongs is steun aan arme landgenooten — en daar kunnen de autoriteiten moeilijk maatregelen tegen nemen.

Maar de eigenlijke, diepere betekenis van een

Maring Kuy de secretaris van de Hip Sing Tong, die de stille organisator van menigen oorlog is.

Mott Street, een der hoofdstraten van de Chinezenwijk te New-York, bij avond.

De Chinezenwijk in de hoofdstad van de Vereenigde Staten bestaat uit de Chatham Square en de smalle steegjes rondom deze straat. Een blanke komt er niet, tenzij onder vertrouwd geleide. De Chinezen leven er hun eigen leventje, en dit in veel sterker mate dan de Russen, de Joden, de Ieren, die allen hun eigen wijken in de Amerikaansche metropool hebben.

Oogenschiijnlijk gedragen de Chinezen zich rustig en bedaard, en inderdaad is de schijn ook meestal wel in overeenstemming met de werkelijkheid. Waren er niet de geregelde Chinezenoorlogen, dan zou er geen kalmer volk te New-York wonen dan de zonen en dochteren van het Hemelsche Rijk. Maar de steeds opnieuw opblaiende strijd tusschen de „Tongs” is oorzaak, dat de politie van New-York de geeltjes duchtig in de gaten houdt. Toch kan zij niet voorkomen,

De Amerikaansche geheime politie doet een inval in een opiumkit in de Chineesche wijk.

De hoop van de Chinezenstad. Een jongetje, dat de Amerikaansche school bezoekt en vloeiend Engelsch spreekt.

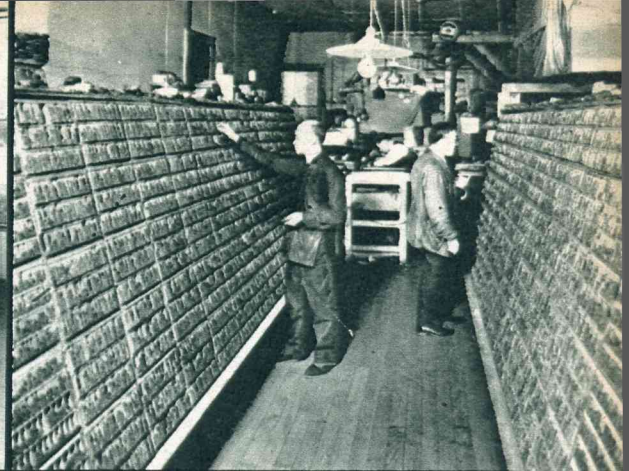

De Chinees leest zijn eigen kranten, waarin hij alles omtrent zijn land en landgenooten vinden kan.

Een apotheek in Chinatown. Hier zijn alle kruiden en geneesmiddelen te krijgen, die de Chinezen van oudsher plegen te gebruiken.

Kijkje in de letterzetterij van 'n Chineesche courant. (Zooals bekend telt het Chineesche alfabet 26000 letterteekens.)

Gearresteerde On-Leon-Tong-leider op 't politiebureau.

De „bloedige hoek” in de Doylestraat in Chinatown, waar talrijke slachtoffers der Tongvraag vielen.

Tong is een geheim, gelijk het ook een groot en onoplosbaar raadsel is, waarom de beide in de Vereenigde Staten bestaande Tongs sinds tientallen van jaren in een hevigen, meedoogenloozen oorlog zijn verwickeld. In „Chinatown” bestrijden de Hip-Sing-Tong en de On-Leon-Tong elkander op leven en dood. De leden van beide Tongs hebben afzonderlijke bewakingsdiensten, welke de leden wederkeerig controleeren. Verricht een lid van de eene Tong werk, dat vroeger door een aanhanger van de andere Tong werd gedaan, dan valt er binnen enkele weken een slachtoffer. Vooral de Chineesche strijkerijen, die zeer talrijk zijn in New-York, staan aan voortdurende bewaking bloot. Men duldt niet, dat leden van verschillende Tongs bij één firma werkzaam zijn. De dood van het eerste slachtoffer is meer bedoeld als waarschuwing; neemt de „gewaarschuwd”

Een groote verzoeningsdemonstratie van de beide oorlogvoerende Tongs werd gehouden tijdens den jongsten Japansch-Chineeschen oorlog.

Tong den moord echter als een uitdaging op, dan is 't einde van de moordpartijen niet te zien. De misdaden worden steeds bedreven met het mes of de dolk, nooit met revolver of mitrailleur. Een Tong-oorlog eischt soms zestig, zeventig slachtoffers. De politie roept, als de strijd lang woedt, de leiders bijeen en in haar bijzijn wordt dan een vredesverdrag opgemaakt, dat geldig is tot weer een van de beide Tongs de reeks sluipmoorden opent.

Niemand gelooft echter, dat „onderkruiperswerk” de oorzaak is van de Tong War, en haar te achterhalen is onmogelijk, want de leden der beide Tongs verklappen niets.

Zoo is het voor de blanken buitengewoon moeilijk om de Chinezen te controleeren. In de Chinezenstad hebben zij hun eigen zeden en gebruiken, waaraan zij streng vasthouden. Zij komen weinig in contact met de Amerikanen en kunnen er trotsch op zijn, Azië naar Amerika te hebben gebracht.

De Stadhouderskade te Amsterdam is altijd een geliefde ijsbaan bij de hoofdstedelingen. Menigeen maakte een baantje van het Lido, via het Huis van Bewaring, naar het Rijksmuseum.

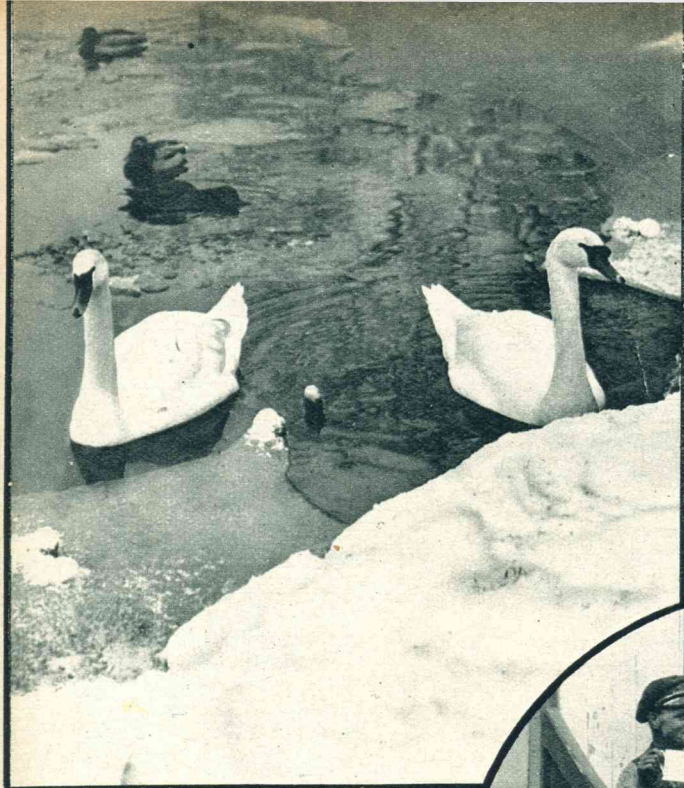
Over de Gouwe vlogen de ijschuitjes met duizelingwekkende snelheid.

De zwanen en eenden van het Vondelpark werden door de schaatsenhefhebbers naar 'n bijt gejaagd.

De Boerenwetering met zijn talrijke dwarslootjes is een van ouds bekende goede baan.

Als de vijvers bevroren zijn, leven de zwanen op waterrantsoen.

VORST EN DOOI IN ÉÉN WEEK

De Wieringermeervisschers moesten het ijs langs den afsluitdijk stukhakken om zoodoende hun kostbare netten, die bij het kruien van het ijs onherroepelijk verloren zouden gaan, te redden.

Warm drinken, een weldaad na het kolensjouwen.

Toch nog even probeeren!

De dooi zet door (Spaarne te Haarlem).

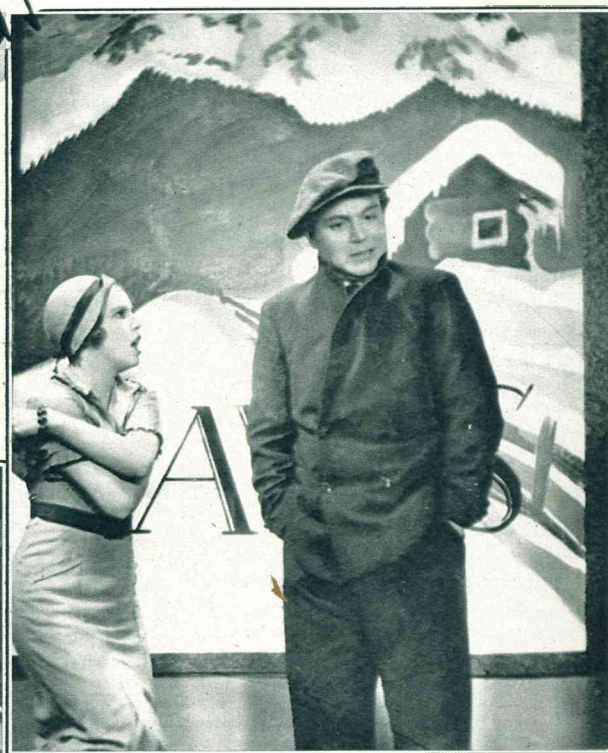

De uitstekende actrice Annabella.

Zonnestraal

Zonnestraal is 'n film vol tegenslag en pech. We gelooven niet, dat Gustav Fröhlich in zijn geheele leven zooveel pech heeft gehad als in die paar uren looptijd van deze CITY-film. Toch slaat hij er zich prachtig doorheen, dank zij den gewaardeerden en zeer lieftalligen steun van Annabella, die als

Op hun huwelijksreis in Dapoz. In werkelijkheid hebben zij zich verhuurd om voor reclame-affiches van een reisbureau als levend „stemmingsmateriaal“ te fungeeren.

Annabella als balloniste. Ook zij deelt in de pech, want op een gegeven oogenblik vliegen alle ballonnen ontijdig naar de stratosfeer.

Buurtbewoners hebben het voor de twee pechvogels opgenomen en als hij na een ongeluk uit het hospitaal komt, vindt hij zijn taxi „afbetaald“.

zonnestraal fungeert. Toch is deze film, ondanks de vele strubbelingen, die er in voorkomen, niet zoo pessimistisch en down als men zou meenen, want de vaak komische wijze waarop dit tweetal zich door al zijn moeilijkheden weet heen te slaan, doet eerder weldadig dan triestig aan. Misschien kan een echte pechvogel daarmee nog zijn voordeel doen en dan wenschen wij hem eenzelfde gelukkig eind-resultaat.

VAN DE PLANKEN

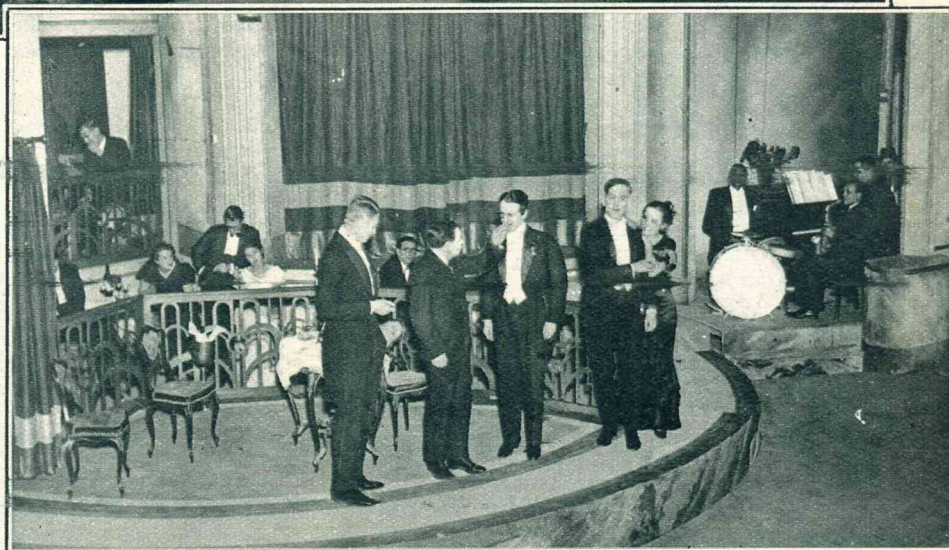
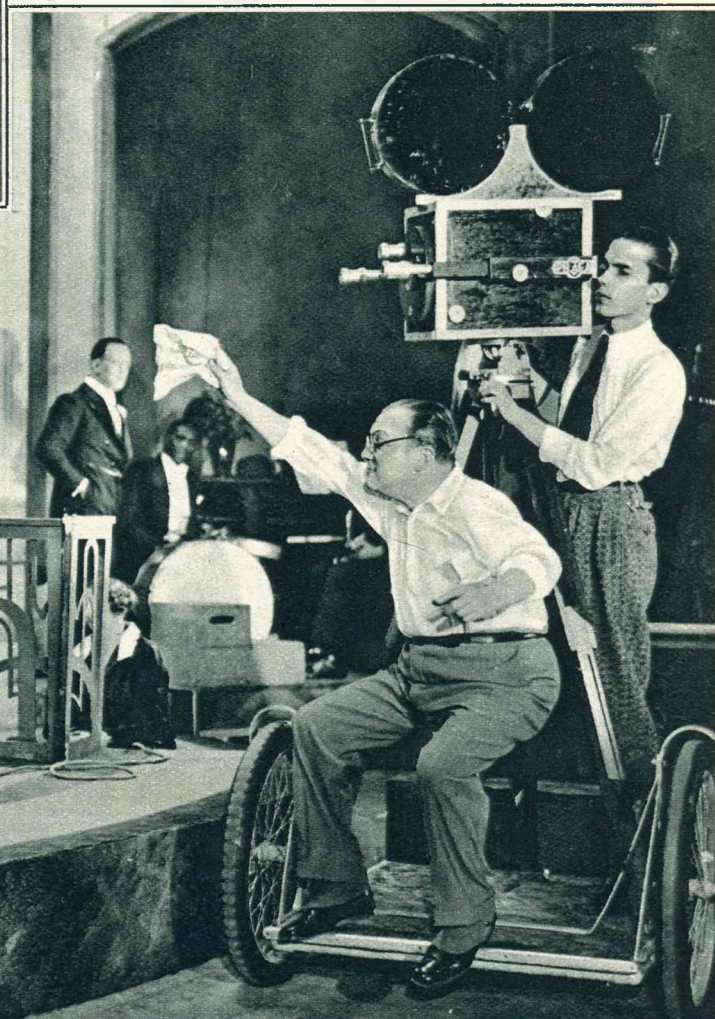
De Nederlandsche Vereen. voor Hedendaagsche Muziek gaf, met medewerking van het Utrechtsch Kamerorkest, een opvoering van het ballet „Renard”, in de bewerking van M. Nijhoff.

De Amsterdamsche Tooneelvereniging onder leiding van Albert van Dalsum heeft de eerste opvoeringen gegeven van Fritz von Unruh's drama „Ph. A. E. A.” Dank zij de onplezierige schouwburgtoestanden in de hoofdstad, waardoor goed repeteeren een onmogelijkheid is, moest de première worden uitgesteld. Toen zij eenmaal in den Stadsschouwburg voor het voetlicht kwam, had zij een groot en welverdiend succes. Een der scènes uit het stuk: Jules Verstraete, als filmregisseur, geeft onderricht aan een „ster” (Net Knoop).

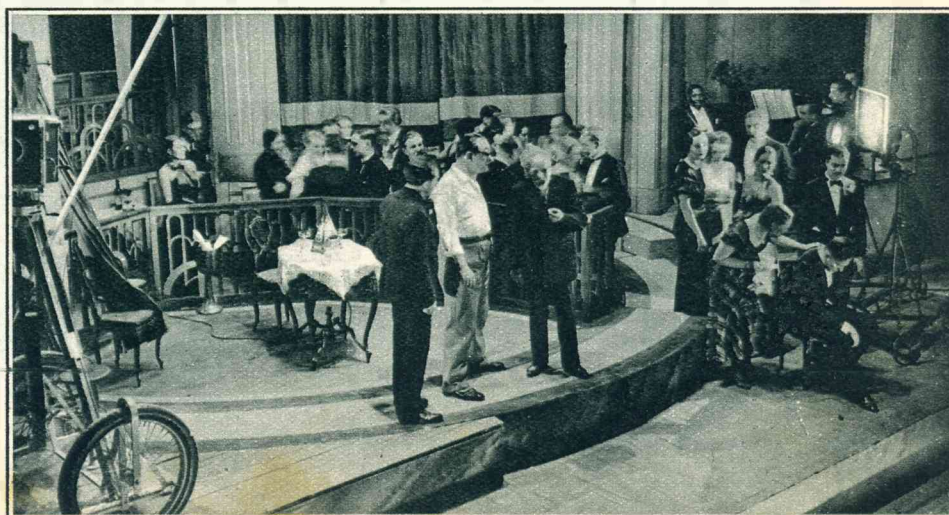
Een speelscène uit het eerste bedrijf: v.l.n.r. Paul Storm, Ben. Ruijsaards, Jo Sterenheim, Carpentier Alting en Net Knoop.

Overzicht van de filmstudio.

Sacha Guitry, de beroemde Fransche acteur, gaf met een eigen gezelschap in den Stadsschouwburg een gastvoorstelling van „L'Illustriste”; v.l.n.r. Jacqueline Delubac, Sacha Guitry en Robert Hasti.

KERRY'S ERFDEEL

door

Grace Livingston Hill

Charles Kavanaugh, een groot geleerde, trekt in gezelschap van zijn vrouw en dochter heel Europa door om musea en bibliotheken te bezoeken; hij arbeidt aan een kostbaar wetenschappelijk werk — zijn levenstaak. Maar juist als het boek beëindigd is, juist als 'n leven van harde inspanning beloond zal worden door roem en rijkdom, sterft Kerry's vader. Hij laat het manuscript na aan zijn dochter, die hij met de zorg voor het uitgeven heeft belast. Als het verdriet om den dood van haar geliefden vader nog ternaauwer nood wat gesleten is, wordt Kerry getroffen door een tweeden slag: haar moeder hertrouwt... met Sam Morgan, „dien naren, dikken man“, dien Kerry niet uit kan staan. Het meisje vlucht en bespreekt passage voor Amerika, waar het boek het licht zal zien. Op de boot begint echter de narigheid pas voor goed. Zij ontmoet daar den opdringerigen Henry Dawson, die zich als geleerde voordoeft, maar het er op toelegt het manuscript te stelen. Gelukkig echter is er ook een trouwe vriend, die Kerry met raad en daad bijstaat, en haar ook na aankomst in New York niet in den steek laat. Grace Livingston Hill, de schrijfster van den onlangs verschenen roman „Het Losgeld“, houdt den lezer in spanning tot 't einde toe. Geen enkele abonnee mag dan ook verzuimen, zich deze nieuwe uitgave van de Hollandsche Bibliotheek aan te schaffen. Het boek is tegen den gewonen prijs van 17½ cent ingenaaid, en 70 cent in luxe-prachtband, verkrijgbaar bij bezorgers en agenten en op ons hoofdkantoor.

Ter kennismaking volgt hier een gedeelte van het verhaal.

Toen haar dierbare vader stierf, dacht Kerry Kavanaugh, dat het ergste wat gebeuren kon, haar was overkomen. Maar op den dag, dat haar moeder haar, zes maanden na de begrafenis van haar vader, vertelde dat zij ging hertrouwen, en wel met Sam Morgan, begreep Kerry, dat er dingen waren, die erger zijn dan de dood.

Sam Morgan was een jeugdvriend van mrs. Kavanaugh, en sinds Kerry's prilste jeugd een soort boeman voor haar.

„Als ik met Sam Morgan getrouwd was,“ placht mrs. Kavanaugh klaaglijk te zeggen, wanneer zij zich bibberend in een koude hotelkamer installeerde, „dan zou ik niet op zulke goedkope hotels zijn aangewezen geweest.“

En Kerry's vader antwoordde dan, op den koelsten toon, dien zij van hem kende: „Hou daar alsjeblieft mee op, Isobel. Bedenk, dat ik niet in hetzelfde hotel zou zijn geweest, als je met Sam Morgan was getrouwd.“

Waarop de blauwe oogen van Kerry's moeder zich met tranen vulden, haar mooie lippen begonnen te trillen, en zij antwoordde:

„O, Charles, wat wreed van je, om dat gezegde zoo op te nemen! Jij moet ook altijd den beleedigde spelen. Ik bedoelde natuurlijk alleen maar, dat als ik... als wij... Ik bedoelde maar, dat ik wou, dat we wat meer geld hadden. Maar als je je boek af hebt, Charles, dan zullen we natuurlijk alles hebben, wat we maar kunnen verlangen. En als je daarna een tweede boek geschreven hebt, zullen wij zeker nog rijker zijn dan Sam Morgan...“

Na een dergelijk gezegde kwam er in de oogen van Kerry's vader een harde uitdrukking, die echter, als hij zijn vrouw even langer aankeek,

weer verdween, om plaats te maken voor een gelaten, weemoedigen trek. Hij stond dan meestal op, sloeg zijn oude kamerjas om zich heen, en begaf zich naar de tochtige hal van het hotel, waar hij in gedachten verdiept op en neer bleef lopen.

Na een dergelijke scène — Kerry was toen ongeveer tien jaar oud — was het kind weggeslopen van haar moeder, die huilend en in een plaids gewikkeld in een fauteuil gedoken zich steeds meer in haar kou en ellende verdiepte, had haar koud handje in de hand van haar vader gestoken, en was met hem mee de hal opgelopen.

„Moeder zit te huilen,“ verklaarde Kerry, „maar ik had geen zin langer naar haar te luisteren.“ Een verslagen blik kwam in de oogen van Kerry's vader, en hij keek peinzend op haar neer.

„Arm moedertje,“ zei hij. „Zij begrijpt mij zoo slecht. Je hebt een beste moeder, Kerry, al vergist zij zich wel eens in haar oordeel.“

Gehoorzaam antwoordde Kerry: „Ja,“ en wachtte tot haar vader vervolgde: „En zij is zoo mooi, Kerry.“

„O ja,“ beaamde Kerry gretig, want zij bewonderde haar moeder, wat haar uiterlijk betrof, heel bijzonder.

„Je moet wel begrijpen, Kerry,“ vervolgde vader na een kleine pauze, „dat ik haar weggehaald heb uit een ouderlijk huis, waar zij alle luxe had, die zij begeerde, en dat het leven nu heel, heel hard voor haar is. Zij moet zich nu 'n massa dingen ontfeggen, die haar vroeger onmisbaar leken. Maar ik had haar lief, Kerry.“

„Ja?“ zei Kerry met iets vragends in haar stem. „En zij had mij ook lief. Zij is uit eigen beweging naar mij toe gekomen, terwijl zij den rijksten man van het land had kunnen krijgen.“

„Bedoelt u dien naren dikken Sam Morgan?“ had Kerry onschuldig gevraagd.

„Neen, dien vent niet!“ had haar vader scherp geantwoord. „Dat is een... een luis.“ Kerry herinnerde zich duidelijk, op welken toon haar vader dat woord gezegd had, hoewel hij er haastig aan had toegevoegd: „Ik bedoel, dat hij je moeder niet waardig was, Kerry. Maar er waren anderen, die zij had kunnen krijgen, en met wie zij eer en weelde zou hebben gekend. Ik dacht ook, dat ik haar die beide dingen eens zou kunnen geven, maar mijn verwachtingen hebben zich niet zoo verwezenlijkt als ik gehoopt had, tot nog toe ten minste niet... Moeder heeft voor mij al haar kansen opgegeven, dat mogen wij niet vergeten. Geen wonder, dat zij dergelijke dingen zoo mist, zij is er in grootgebracht. Maar zij is jouw lieve moeder, Kerry, zul je dat nooit vergeten?“

„Nooit!“ had Kerry zonder aarzelen beloofd, want zij voelde, dat er een andere klank in vaders stem kwam; de klank, dien zij ook in hoorde als hij met moeder lachte en scherpte en bloemen voor haar kocht. Kerry was blij, dat de wolken voorbijdreven, en daarom beloofde zij het gereedelijk. Maar zij zou haar belofte nooit meer vergeten, evenmin als den toon van haar vader, en zijn blik, toen hij Sam Morgan een „luis“ had genoemd. Zij zou nooit anders meer aan dien dikken, loggen Sam Morgan kunnen denken, dan als aan een rondkruipende luis. Luizen bedierven de rozen, en haar mooi moedertje was als een roos...

Kerry's vader werkte nu harder dan ooit aan zijn boek. Hij gebruikte Kerry's slaapkamertje als werkkamer, en zijn papieren en aantekeningen

lagen over haar bed en tafeltje verspreid. Kerry zou er nooit binnen gaan, wanneer zij er niet iets heel dringend te doen had, en dan nog op haar teenen. Meestal was hij verdiept in een of ander lijvig boekdeel, dat hij uit een bibliotheek gehaald had. Hij had haar op zekeren dag verteld, dat zij rijk zouden worden als hij zijn boek eenmaal af had, maar dat hij er nog veel aan moest werken, veel en zorgvuldig. Haasten zou geen zin hebben, want dan slopen er fouten in, en die zouden het boek slechts schaden.

Kerry's moeder las veel romans en at veel bonbons, waarvan zij soms wat aan Kerry gaf, maar meestal zei ze, dat snoepen niet goed was voor kleine meisjes.

Als zij lang genoeg op een en dezelfde plaats bleven, ging Kerry naar school, want vader moest naar allerlei steden reizen, waar groote bibliotheken waren, en waar hij de werken kon leenen, die hij voor zijn boek noodig had. En soms, als zij dachten, dat het boek nu bijna af was, ontdekte hij plotseling, dat er nog een ander werk was, dat hij moest raadplegen, vóór hij het zijne voltooidde, en dan trokken zij weer verder, naar andere goedkope hotels.

Op die manier brachten zij ook eenige jaren in Europa door, en Kerry had aldus gelegenheid te over om vreemde steden te zien, musea te bezoeken, en prachtige kathedralen en gebouwen te bewonderen. Vaak hield haar vader op een morgen of middag op met werken, en dan nam hij Kerry mee, en vertelde haar over de bezienswaardigheden van de stad waar zij verbleven, of bracht voor haar boeken mee uit de bibliotheek, die haar boeiden en haar ontwikkeling bevorderden. Toen Kerry wat groter werd, ging zij op haar eentje de musea bezoeken. Een heel enkelen keer vergezelde haar moeder haar ook wel, vooral wanneer zij pas een nieuwen hoed of mantel had gekocht. De menschen draaiden zich altijd nog eens om, om moeder beter te bekijken. Op zekeren dag had moeder haar verteld, dat zij in haar geboortestad voor het mooiste meisje had gegolden.

Eens, toen Kerry met haar moeder naar het Louvre was gegaan, hadden zij Sam Morgan ontmoet. Kerry had hem al in geen jaren meer gezien, en hij was in dien tijd nog paffiger en rooder geworden. Hij had wallen onder zijn oogen, en hij droeg opzichtige kleeren. Kerry's moeder was uitgelaten blij hem weer te zien, maar Kerry had het afschuwelijk gevonden. Hij had geprobeerd haar te kussen, hoewel zij toen toch al een meisje van zestien was. Kerry moest er dadelijk weer aan denken, dat haar vader hem een luis had genoemd, en zoodra zij het ongemerkt kon doen, haalde zij haar zakdoekje te voorschijn, en wreef de plek, waar hij haar gekust had, stevig af. Toen verwijderde zij zich stilletjes, en ging op haar eentje de schilderijen bekijken, tot moeder haar riep om naar huis te gaan.

Twee jaar lang was Kerry in Duitschland op kostschool geweest, terwijl haar vader en moeder door Rusland en China en andere vreemde landen zwierven, omdat het noodig was voor vaders boek. Die jaren hadden Kerry heel lang geschinen en zij had hard gewerkt, om den tijd vlugger te doen voorbijgaan. Haar eenige vreugde waren de brieven van haar vader geweest. Haar moeder schreef zelden, behalve een ansicht, of een postscriptum onder vaders brief, en zelfs dan nog voelde Kerry, dat haar vader haar daartoe had moeten aanzetten. Toch hield Kerry veel van haar moeder. Moeder was zoo mooi en teer, en het leek wel, of die eigenschappen opwogen tegen zooveel, dat haar ontbrak — bijvoorbeeld de gave om huiselijk te zijn en het gezellig te maken voor haar man en kind.

Uitslag Prijsvraag, voorkomende in 't Premieboek „Een huis zonder geld“

Op verzoek van de administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag voorkomende in het premieboek „Een huis zonder geld“. Het gevraagde spreekwoord is: „Zoo de ouden zongen piepen de jongen“. De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare eiken leunstoel met kussens, viel ten deel aan: P. Stolp, Prins Hendrikstraat 32, Zaandam. De overige prijzen ieder f 2.50 aan: Mej. Gaemers, Emmastraat 23 a, Groningen; Mevr. Dr. C. Griep, Heinkenszand; G. Rietmulder, Grachtweg 61 a, Lisse; J. J. Hoogvliet, Baarland; B. M. v. Soest, Molenstraat 76, Oudewater; J. B. Ruys, Maasdijk 66, Oijen;

Mej. A. Vermeulen, Weteringstraat 37, Hardinxveld; Gerritsen, Pastorieweg, Vaassen, Gem. Epe; J. v. Heems, Bierkade c 18, Alkmaar; M. Peeters, Haps; L. Tamminga, Tuindorp 101, Haren; A. Marion, Molenstraat 132, Monster; R. Fauth, Godelindestraat 51, Bussum; G. J. v. Arkel, Bakenbergseweg 36, Arnhem; P. Lammerts, Kon. Reg.laan 140, Roermond; P. J. Dalmeijer, James Wattstraat 21, IJmuiden; W. F. de Langen, Kleine Breedeplaats 14, Harlingen; B. Bruinsma, dorp A 33, Huizum; v. Drongelen, Prins Mauritsstraat 15, Axel; C. Ahlbrink, Rechtestraat 11, Eindhoven.

't Dooit toch niet, hè?

HET VERLOREN SCHAAP

Je hebt me, niet gevonden — daarmee uit!"
„Maar dat heb ik wèl."
„Toeman, schei nou uit! Kijk naar me! Kijk naar m'n gezicht, kijk naar m'n handen, naar m'n oogen en zeg dan eens eerlijk of je gelooft, dat ze erg trotsch op me zal wezen?"

Een looden stilte hing tusschen hen. De handen van het menschelijk wrak trilden, alsof hij hevige pijnen uitstond. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en rolden langs zijn vuile wangen omlaag. Zijn vingers frommelden in zijn vestzak, haalden er een in elkaar gedraaid stuk papier uit. Hij opende het en strooide den inhoud in zijn koffie.

„Wat is dat?" klonk scherp Townshand's stem. Na een seconde van aarzeling kwam het antwoord: „Suiker," fluisterde de magere man, de droge lippen verwrongen in een naargeestig lachje.

En Townshand begreep. Vaag vroeg hij zich af of het opium of cocaine zou zijn en tegelijkertijd nam, achter in zijn bewustzijn, de overtuiging in kracht toe, dat hij onder geen voorwaarde dezen mislukten en ondergeganen brok menschelijke ellende mee naar Mamie kon nemen.

„Nu, denk je dat ze gelukkig zal zijn me terug te hebben?"

Townshand schudde mistroostig het hoofd. „Zet het dan uit je gedachten!" Er was duidelijke opluchting in Danvers' toon. „En vertel me nu eens alles van haar, hoe het met haar is en hoe jullie elkaar hebben leeren kennen. Die trouwerij is zeker vlug in zijn werk gegaan, hè?"

Geruimen tijd bleef Townshand aan 't woord, vertelde van Mamie's leven, haar doen en laten, hun huwelijk spoedig na hun eerste kennismaking. Hij zweeg pas, toen een ander verlopen sujet op hun tafeltje toekwam.

„Hier, Buck, voor jou," zei de man, Danvers iets, dat vermoedelijk 'n samengevouwen enveloppe was, in de hand duwend.

De aangesprokene nam 't couvert aan en voelde

door

Anthony Parsons

in zijn zakken. Links en rechts voelde hij en ten laatste wierp hij een hulpeloos blik naar George, die als betooverd zat toe te kijken.

„Kun jij misschien..." Dit met een hoofdbeweging in de richting van den boodschapper, die kennelijk op een fooi wachtte.

„Maar natuurlijk," antwoordde George, onmiddellijk de situatie vattend. Hij liet een biljet van een pond in de uitgestrekte, klauwachtige hand glijden. Het was wèl veel, maar een wonderlijk-weeke deernis dreef hem plotseling tot impulsief handelen.

De boodschapper vertrok, zich uitputtend in dankbetuigingen voor de vorstelijke beloning.

„Het spijt me, George," verontschuldigde Danvers zich, toen ze weer alleen waren. „Het was niet mijn bedoeling geweest je op die manier aan te pompen. Bovendien, een shilling, twee op z'n hoogst, was meer dan voldoende geweest. Ik — ik zit 'n beetje op zwart zaad op 't oogenblik, weet je?"

George was eigenlijk blij, dat op deze ongedwongen wijze de weg geëffend was voor wat allang in zijn geest schemerde.

„Hier, neem dit dan, Danvers; dan kun je weer voort."

Broeder Glen staarde eenigszins wezenloos naar het hoopje bankbiljetten, dat hem zoo onverwacht werd toegeschoven.

„Kun je je dit wel permitteeren?" Zijn stem was

een tikje beverig, toen hij het vroeg. (Slot)
„Maak je maar niet ongerust, hoor!"

Eerlijk gezegd, heb ik die vijftig pond bij me gestoken voor het geval dat ik je zou tegenkomen."

Broeder Glen snoof verdacht. Opeens leek hij heel oud en pathetisch. De tranen schenen nabij.

„Ter wille van Mamie," pleitte George, terwijl hij de gevlekte hand wegduwde, die onzeker over de tafel bewoog. „Neem ze alsjeblieft en geluk ermee!" Hij greep naar zijn koffiekop en dronk dien in één slok leeg. „En nu moet ik terug," ging hij voort met een poging om bruusk te praten.

Buck Danvers hief het hoofd op. George kon niet uitmaken of het een gevolg was van het vergif, dat hij ingenomen had, maar er was iets vreemd-glazigs in zijn oogen. Jaren ouder leek hij geworden — en doodziek, een man die ten doode is opgeschreven....

„Je.... je zult niets tegen Mamie zeggen?" klonk het huilerig.

„Geen woord," beloofde George en hij meende het. „Ik ga nu nog 'n poosje rondwandelen om wat te kalmeeren eer ik Mamie onder de oogen kom. Want ze ziet verduiveld scherp...."

„Dat was altijd een eigenschap van haar, toen ze een kind was al," zuchtte de broer. Enkele oogenblikken staarde hij, als naar een wazige, onwezenlijke verte. Toen raapte hij al zijn geestkracht bijeen en stak de hand uit. „Adieu, kerel."

En George, den blik op dien zielig-trillenden mond:

„Adieu, Buck! Succes verder! Hier is mijn kaartje... als je me noodig mocht hebben, schrijf je maar."

„Als dat het geval is, zal ik het doen. Het beste, hoor...." Met iets dat bedenkelijk veel op een nevel leek voor zijn oogen, vond George Townshand zijn weg door de slordig-dooreenstaande stoelen van het koffietentje en buitengekomen richtte hij zijnschreden naar de zuiverder lucht van de heuvels.

Een scène uit Gulliver's reizen op de uitgebreide en smaakvolle speelgoedtentoonstelling, die te Berlijn aan den Kaiserdamm geopend is.

Het was laat, toen hij aan boord terugkwam, over twaalfen al, maar hij had nauwelijks een voet op het dek gezet of Mamie vloog op hem af.

„Waar is hij?” hijgde ze. „Waar is Buck?”

„Buck?” stamelde George zwakjes.

„Ja. Waar heb je hem gelaten? Door je briefje wist ik dat je hem gevonden had. Ik kon me de situatie heel goed voorstellen.”

„Mijn briefje?” George veegde met de hand langs het voorhoofd. „Ik snap niet waar je het over hebt, kindlief? Briefje....?”

„Het briefje dat je me stuurde.... dat je in Café Pinto schreef, om je tien pond te sturen.”

„Maar ik heb je absoluut geen briefje geschreven. En in Café Pinto ben ik heelemaal niet geweest.” George's hand omklemde krampachtig de verschan-sing. „Heusch, Mamie, ik begrijp er geen woord van....”

Het jonge vrouwtje deed een stap achteruit. In haar oogen was dezelfde verbijstering als in de zijne.

„Maar ik heb het hier!”

„Waar?”

„Hier.” Met geïrriteerde bewegingen haalde ze den inhoud van haar tasch overhoop. „Hier,” herhaalde ze, met een stem die schrill was van zenuwachtigheid en ze hield een blaadje uit een blocnote voor zijn gezicht. En ziehier wat hij las:

„Lieve Mamie, Wil je bringer dezès tien pond meegeven? Je begrijpt wel voor welk doel. George.”

„Ik had zooveel niet in contanten,” hoorde hij haar zeggen en het was of haar woorden van een grooten afstand kwamen. „De kapitein heeft het me zoolang geleend.”

George dwong zich tot rustige zelfbeheersching. „Ik heb dit briefje niet geschreven, Mamie,” verklaarde hij ernstig.

Mamie's gezichtje was een-en-al verbluftheid. „Niet geschreven?” Het werd fluisterend uit-gestooten.

„Nee. Het is geen slechte imitatie van mijn handschrift, maar het is niet van mij.”

„Maar wie heeft het dan geschreven?”

George's uitgespreide handen maakten een afwerende beweging. Hij dacht aan de opgevouwen enveloppe, die aan Buck Danvers overhandigd was en het was geen plezierige gedachte.

„Je wéét iets!” kwam het opeens scherp over Mamie's lippen. „Ik zie het aan je gezicht....”

Hij wist niet wat hij antwoorden moest, in zijn hersens was het een wilde warreling en terwijl hij in strak zwijgen voor zich uit tuurde, zag hij den kapitein met langzame passen over het dek naar hen toekomen.

„Wel, en waar is het verloren schaap?” lijmde Draper, toen hij hen bereikt had.

„Er is iets gebeurd, kapitein,” haastte Mamie zich met een klein stemmetje mee te deelen. „Mijn man zegt dat hij dat briefje niet geschreven heeft.”

„Niet geschreven heeft....” begon Draper, maar George viel hem ongeduldig in de rede: „Schei nu in vredesnaam er over uit! Nu voor den laatsten keer: ik heb 't briefje niet geschreven, weet er niets van en heb het geld niet ontvangen. Dat is toch zeker wel voldoende?”

„Maar als jij het niet geschreven hebt, wie deed het dan?” vroeg Mamie nog eens. „En waar ben je den heelen avond geweest?”

George opende zijn mond alsof hij iets wilde zeggen. Maar er kwam niets. Hij werd tusschen tegenstrijdige overwegingen heen en weer geslingerd. Als het werkelijk haar broer was geweest, dien hij ontmoet had, moest deze de schrijver van het briefje zijn. En als dat verlopen sujet haar broer niet was, wel, dan was hij voor vijftig pond opgelicht, Mamie voor tien, plus nog dat eene pond, dat hij aan den verrafelden boodschapper had gegeven, die het voor hem bestemde geld aan den zwendelaar overhandigd had.

Als hulpzoekend dwaalden zijn oogen naar die van Mamie.

„Wát is er gebeurd?” drong ze. „Iets onplezierigs.... dat is zeker. Je gezicht is als een open boek. Wat is het?”

Toen flapte George het uit.

„Ik heb je broer gesproken....”

„Ik wist het.... ik wist het,” viel Mamie hem stormachtig in de rede. „Waar is hij dan? Waar heb je hem gelaten?”

„Een oogenblik,” verzocht George met een schorre, rauwe stem. „Ik heb hem gesproken, maar hij wilde niet met me mee. Ik had je er niets van verteld, als dit niet gebeurd was, maar nu zit er niets anders op dan het te zeggen. Hij is onmogelijk, ten eenen male onmogelijk.... volkomen verlopen.... wacht een seconde....” dit toen hij zag, dat zij aanstalten maakte hem weer te onderbreken, „....en erger dan volkomen verlopen.

Als het dat alleen was, viel er misschien nog wat aan te redden. Hij is een opium-schuiver, een morphinist, aan cocaïne verslaafd, weet ik het! Een verloren ziel, gestorven voor de wereld, waarin hij niet begeert terug te keeren.... hij liet me zelfs beloven je er niets van te vertellen dat ik hem ontmoet had.”

Mamie had steun gezocht tegen de verschan-sing. Haar heele verschijning toonde, dat ze diep geschokt was door George's onthullingen.

„Ik geloof er niets van,” mompelde ze met bleke lippen; „ik geloof er niets van!” En toen heftig op eens: „Hoe wist je dat het werkelijk Buck was?”

„Dat wist ik ook niet,” gaf George toe. „niet eerder dan toen we gepraat hadden. Hij hield me staande op het Paobla-plein — hij had ons samen in de stad gezien en de gevolgtrekking gemaakt, dat ik je man moest zijn.”

„Maar hij wist niet, dat ik getrouwd was!” riep Mamie uit.

„Toch wel. Hij had de aankondiging van ons huwelijk in de „Cape Times” gelezen.”

„Wáárin? Wáár had hij het gelezen?”

Kapitein Draper, benieuwd naar de ontsluiting van het mysterie, was bij het gesprek tegenwoordig gebleven en kwam nu met de vraag tusschenbeide, op buitengewoon actieven toon voor zijn doen.

„In de „Cape Times”, kapitein.”

„Dat kán niet!” Julius Draper's gezicht werd nog rooder dan anders. „Dat kán niet,” herhaalde hij koppig. „De „Cape Times” met de aankondiging van uw huwelijk is hier nog niet aangekomen. De kranten worden met den trein vervoerd, en daar u pas vijf dagen geleden getrouwd bent, is het onmogelijk, dat het nummer met het bericht van de huwelijksvoltrekking Lorenzo Marquez al bereikt heeft. Daar kan geen speld tusschen....”

„Maar hoe in vredesnaam....”

„Hij wist het niet,” voorkwam kapitein Draper de vraag; „hij giste het. U hebt u leelijk laten beetnemen, waarde heer.”

„Maak u niet belachelijk, kapitein,” beet George hem nijdig toe. „Ik zeg u dat het de man in levenden lijve was. Precies de lengte, precies het haar, kende mij, kende mijn vrouw, praatte Amerikaansch, accent en „slang”, als iemand die zóó uit het hartje van New York weggelopen is, had ons den heelen tijd op onze wandeling door

de stad in 't oog gehouden... verdraaid, hij zag ons thee drinken in Café Pinto en wist zelfs dat ik vier klontjes suiker gebruik..."

Eén seconde was er een nadenkende flikkering in Mamie's oogen.

"Maar je hebt in Café Pinto heelemaal geen thee gedronken," schoot ze uit; "je nam bier. Den eenigen keer dat je thee dronk was in dat kleine paviljoen op het strand."

"Bier?" George was nu heelemaal de kluts kwijt. "Maar hoe verdorie kon hij..."

"Weer een gelukt schot in 't duister van onzen vrind," stelde kapitein Draper vast.

De beurt was nu weer aan Mamie.

"Je zegt, dat hij Amerikaansch „slang" sprak en een Amerikaansch accent had als iemand uit het hartje van New York, maar, Buck, wat er ook van hem geworden mag zijn, is een Amerikaansch „gentleman" en geen jongen van de straat." Ze was onmiskenbaar gekrenkt in haar familietrots en met groeiende overtuiging besloot ze: „Nee, ik geloof nooit dat het Buck is geweest."

"Wie was het dan?" riep George wanhopig.

"Waar hebt u hem ontmoet? In welk café?" informeerde de gezagvoerder.

George vertelde, na een moment van aarzeling, de geschiedenis van begin tot einde. „Zien jullie er nu maar een touw aan vast te knopen," eindigde hij norsch. Ze konden hooren, dat hij er schóón genoeg van had.

Een half uur later bevonden ze zich met hun drieën in de kiosk, waar George en het verloren schaap hun onderhoud hadden gehad — het nachtleven in Lorenzo Marquez eindigt niet vroeg, of wél vroeg, hoe men 't noemen wil.

Kapitein Draper kende het Portugeesche haven-dialect 'n weinig en belastte daarom zichzelf met de leiding van het onderzoek.

"U bent opgelicht," richtte hij zich, na een moeizaam gesprek met den grimmigen, niet zeer handelbaren eigenaar, laconiek tot George. „Het blijkt," vervolgde hij zijn explicatie, „dat er hier vanmiddag een man geweest is, die vertelde dat hij 's avonds waarschijnlijk zou weerkomen met een anderen man, een héér. Hij verzocht, dat ze hem zouden aanspreken als „Buck" en hem behandelen als een goeden bekende, als 'n habitué. Daarvoor zou hij een pond betalen aandeneigenaar. Hij schreef in het koffietentje ook een brief en

nam een anderen straatslijper aan voor een of ander karweitje... wat het precies was, weet de baas hier ook niet. Maar..."

„Dat zal het wegbrengen van het briefje wel geweest zijn," vulde Mamie aan.

En de kapitein deed er nog een schepje op:

„Zoodra hij kon aannemen, dat u nog aan boord was en uw man naar de stad gegaan."

„Maar had de kerel, die die vertooning op touw zette, rood haar?" wilde George weten.

Kapitein Draper bracht de vraag over.

Nee, de man had bruin haar. De eigenaar wist het zeker.

„Dan is het niet dezelfde persoon!" verklaarde George plompverloren. „U staat tegen den verkeerden boom te blaffen, kapitein. Vraag den eigenaar maar eens of de man, die hier vanmiddag was, dezelfde is als die vanavond hier met mij is geweest?"

Maar de eigenaar van de koffietent moest er niets meer van hebben. Hij kende dien kerel niet, had hem nooit eerder in zijn leven gezien. En het was nu meer dan tijd om de kast te sluiten.

„Je gelooft nu toch zelf niet meer dat het Buck was?" vroeg Mamie, toen ze in haar kooi kroop. De morgenschermierug begon reeds de toppen der masten van de „Triton" te kleuren en ze was moe, doodmoe....

„Ik ben bang dat hij het inderdaad niet geweest kan zijn," bekende de echtgenoot dof. „Het ziet eruit alsof we duchtig afgezet zijn."

Het was al een heel stuk over twaalven, toen zij den volgenden dag aan dek verschenen. De „Triton" bevond zich in volle zee, Lorenzo Marquez ging schuil achter de zandheuveld.

George vond een paar ligstoelen in de schaduw van den achterdeksalon en uitturend over de zee naar den verren horizon, in gedrukt zwijgen, liet hij den heelen vreemden samenloop van gebeurtenissen aan zijn geest voorbijtrekken.

Mamie en hij zaten nog steeds op hetzelfde plekje, toen, tegen theetijd, kapitein Draper zich bij hen voegde.

„Ik heb me suf gedacht over die krankzinnige geschiedenis van gisteravond," zei hij, zich op een leegen stoel naast Mamie zettend, „maar het grootste raadsel van alles is me, dat u hem kalm die vijftig pond hebt toegestopt, zonder dat u den man mee aan boord hebt gebracht om hem te

laten identificeeren door de eenige persoon, die hem kende."

„Ja, daar heeft de kapitein gelijk aan," viel Mamie Draper bij.

Er kwam een positief-kwaadaardige trek om George's vriendelijken mond. Er waren oogenblikken, dat die ellendige gezagvoerder van de „Triton" in staat was hem razend te maken.

„Geen van jullie beiden hebt den man gezien," verdedigde hij zich op moppertoon, „en jullie hebt daardoor geen idee van de omstandigheden —"

„Maar dan had u in elk geval dien anderen schavuit nog geen pond hoeven te geven als belooning, dat hij uw vrouw voor tien heeft opgelicht," viel Draper in. „Dat is gewoon om te huilen, neem me niet kwalijk."

George slikte een ruwe repëliek in, toen hij Mallory met de thee zag aankomen. Stil keek hij toe, hoe de steward den theeboel op een rieten tafeltje neerzette; in norsch zwijgen zag hij hem een kopje aan Mamie overhandigen, caarop suiker doen in den kop, die voor hem bestemd was — één — twee — drie — vier klontjes!... En op hetzelfde moment stakte de adem hem in de keel.

Het was of in dat korte oogenblik de heele wereld uitgewischt was. Hij zag niets — niets — alleen een gevlekte hand, die klontjes suiker liet vallen in een kop. Eén — twee — drie — vier!

„Uw thee, mijnheer," hoorde hij een stem zeggen.

Dat brak de betoovering. De blauwe zee en de heldere hemel werden weer zichtbaar, maar terwijl de laatste rest van den nevel wegtrok, zag hij nog steeds die gevlekte hand, die een witten koffiekop vasthield.

„Steward," klonk zijn stem en het leek hem even toe of het de stem van een ander was, zóo verbaasd was hij over zijn eigen kalmte, „steward, waar heb je je roode pruik gelaten?"

Het theekopje kletterde in gruzelementen op het dek.

Mallory had blijkbaar niet gelogen, toen hij den kapitein verteld had, dat hij acteur was geweest! En 't mocht onbegrijpelijk heeten, dat deze sluwe, haast geniale comedian in de tooneelwereld geen carrière gemaakt had....

*De rattenvanger van Hameln op de
Berlijnsche Kersttentoonstelling van
Sonneberger speelgoed.*

ONZE VEE= STAPEL

Op de Regeeringsveemarkt. De door he Rijk aangekochte koeien krijgen 'n loondje

Wat op den politieken toestand in ieder land altijd kalmeerend en inspireerend werkt, is een versje.

Laat de menschen op een minder populair bewindsman een ondeugend liedje zingen en hun opstandige gemoederen zijn weer geruimen tijd bedaard. Herinner u maar hoe het toeging in de onzalige distributiejaren, tijdens de mobilisatie. Hoort u niet meer in uw ooren nadreunen het fiere volksgezag:

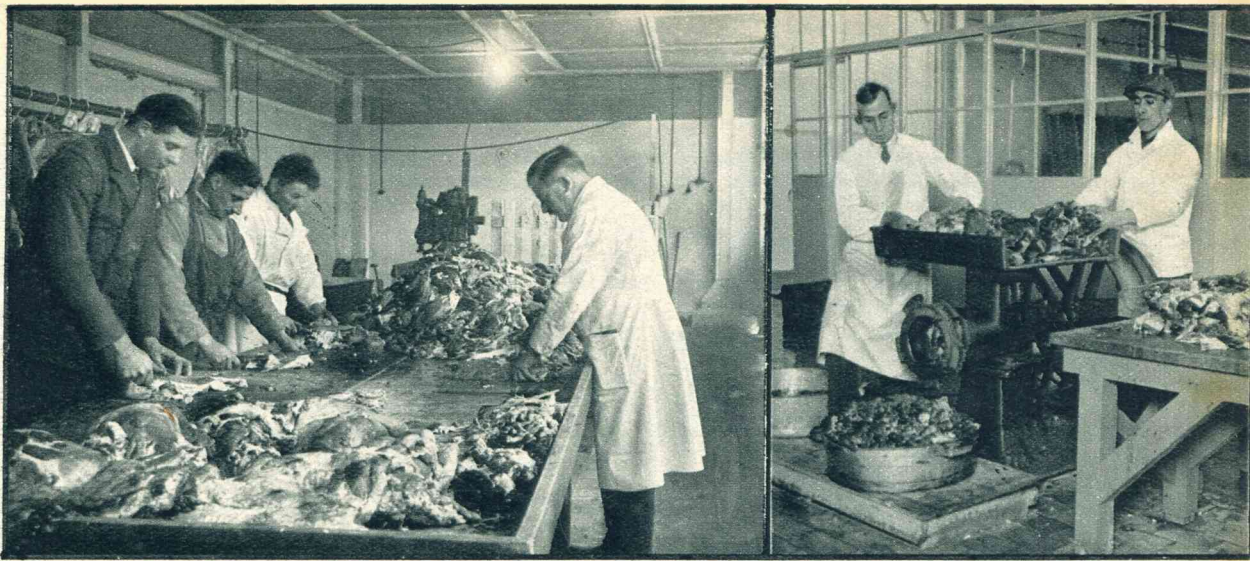
„O, minister Posthuma, Posthuma
Jij gaat naar Amerika — erika
Want jij bent zoo'n knappe vent,
Wordt daar vast eens President.”

Minister Posthuma, de man, die de broodbonnen moest verdeelen en de eenheidsworst stopte, was de zondenbok. Wat hij ook deed, goed was 't nooit. Achteraf is men dan wel bereid de bijzondere verdiensten te erkennen van zoo'n excellentie, maar tijdens zijn ministerschap zijn er deuntjes noodig om hem voor molest te vrijwaren.

Thans zou het overdreven zijn te zeggen, dat minister Verschuur de populairste figuur uit het kabinet Colijn is. Integendeel: allerlei bevolkingsgroepen hebben iets op zijn beleid aan te merken en het wordt hoog tijd, dat iemand zich neerzet om een refrein te schrijven, dat geschikt is de zenuwen van fabrikanten, boeren, winkeliers, enz., enz. tot bedaren te brengen. Maar wat men dezen bewindsman ook moge verwijten, één ding zal men op zijn credit moeten schrijven: hij weet voor weinig geld een bus vleesch van uitstekende kwaliteit voor de werkloozen beschikbaar te stellen.

Dit vleesch heeft minister Verschuur zich verschafte door de overvloedige drachtige koeien, die Nederland rijk is, van de veeboeren op te kopen,

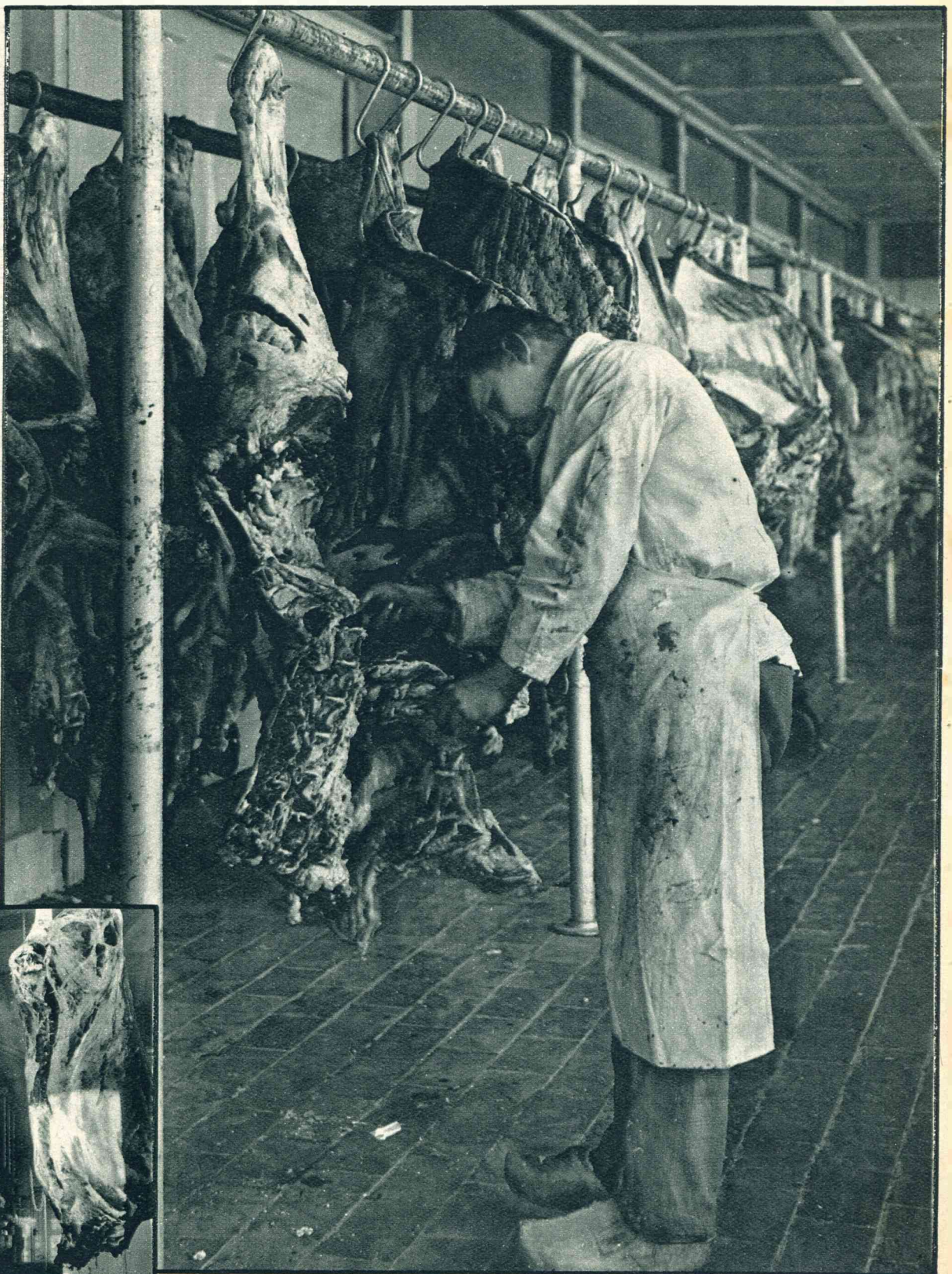
In het slachthuis te Beervlijk, maar de koebeesten worden schoon-
gemaakt, om daarna naar de
fabriek vervoerd te worden.

Het „uitbeenen” en stuksnijden van het vleesch.

In den molen wordt het vleesch gemengd en versneden tot kleine blokjes.

IN BLIKJES

In lange rijen wordt het koeivleesch in de fabriek opgehangen en ondergaat er de noodige behandelingen.

Daarna wordt er in groote kuipen een hoeveelheid zout aan toegevoegd.

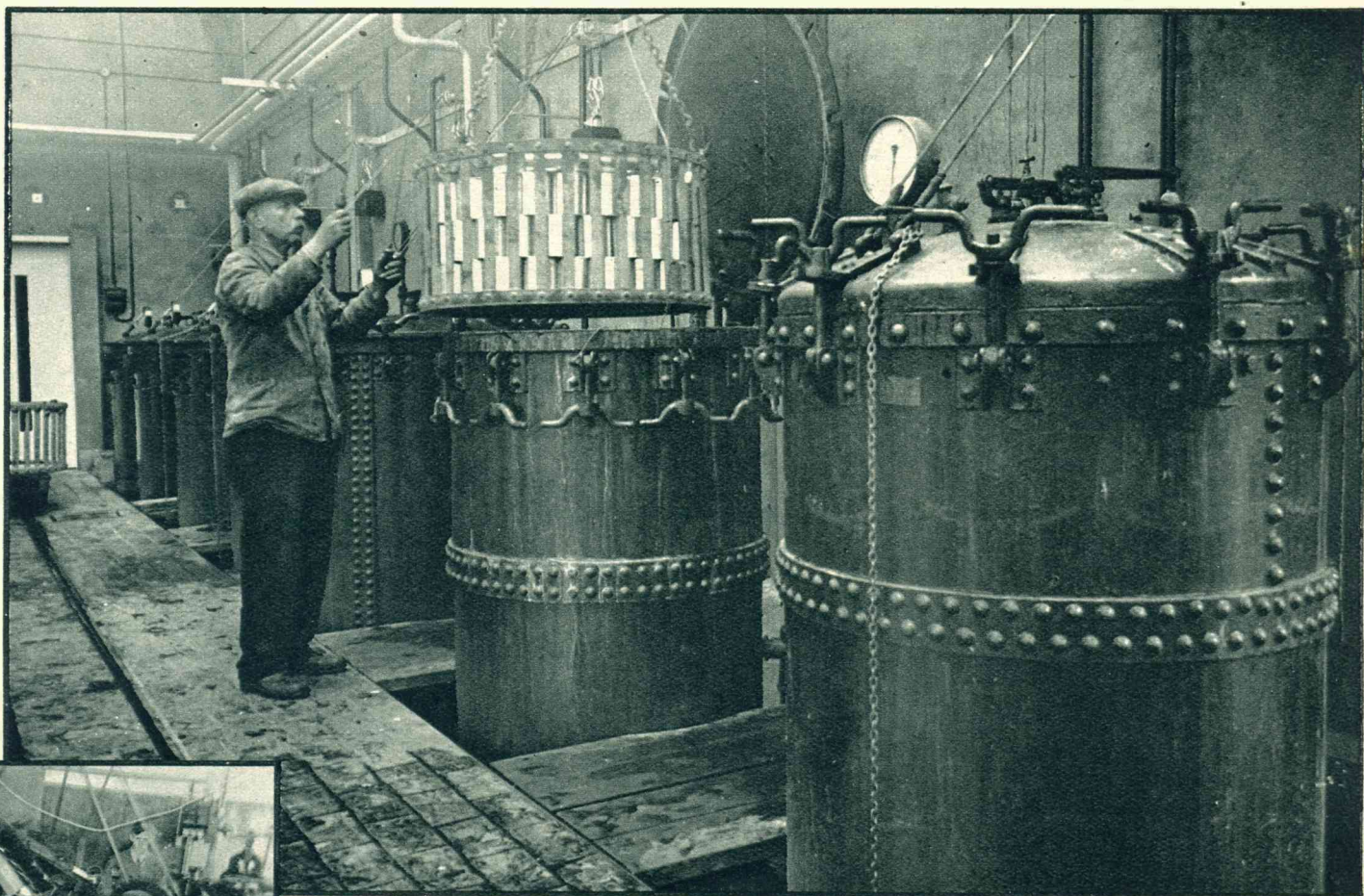
Nadat het vleesch gezouten is, worden de blikken gevuld.

Machinaal worden de gevulde blikken gesloten.

onder de leus: „De vaderlandsche veestapel moet beperkt worden”. Hij heeft de Crisis Rundvee Centrale gesticht en deze is het, die op de diverse markten de koeien van de boeren koopt. De keuring gaat volgens een systeem, dat zooveel mogelijk waarborgen biedt, dat voor het beste vleesch het meeste geld wordt betaald. Deze regeringskoeien nu zijn het, die door den minister bestemd zijn om ingeblikt te worden.

Het vleesch gaat via de abattoirs naar de door de Regeering uitgekozen conservenfabrieken, waar de „koe in blik” wordt bereid.

Dank zij de welwillendheid van de directie der Beverwijksche Conservenfabriek zijn wij in de

Bij groote hoeveelheden tegelijk wordt het ingeblikte vleesch in de autoclaaf geheschen.

een wijze, die de grootst mogelijke waarborgen voor hygiëne biedt. Alles is even zindelijk en van de vloeren in de verschillende lokalen kan men „eten”.

Nadat het vleesch is uitgebeend, wordt het gesneden in stukken ter grootte van een flinke hand en deze lappen worden in een molen krachtig dooreen gemengd en weer verdeeld in ongeveer vierkante blokjes van 5 c.M. hoogte. Aan het gemengde vleesch wordt dan zout toegevoegd, waarna het in de gereedstaande bussen wordt gedaan, die met een deksel, dat van een gummi-ring is voorzien, machinaal worden gesloten.

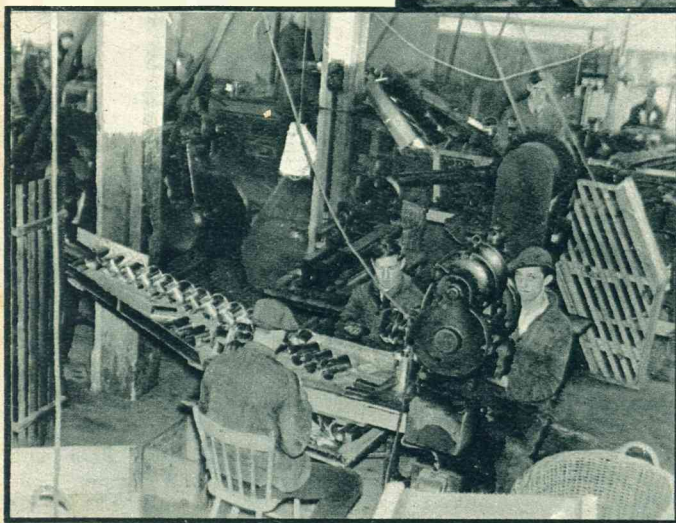
Daarna verdwijnen de bussen met tientallen in de autoclaven, waar het vleesch gaar wordt onder een temperatuur van 115 à 120 graden. Tijdens dit sterilisatie-proces zakt het vet in de bussen naar onderen, terwijl zich om het vleesch een laag gelei vormt. Nadat het vleesch twee en een half uur heeft gestoomd, wordt het in de daartoe bestemde ruimten gebracht om af te koelen.

Het regeringsrundvleesch is thans gereed om genuttigd te worden. Het gewicht van alle bussen is nauwkeurig gecontroleerd; het vleesch is van uitnemende kwaliteit, en alle Nederlandse journalisten hebben het lekker

gevonden. Betrouwbaarder aanbeveling is moeilijk te geven. Wat ontbreekt er nu nog aan? Een etiket. Dit wordt dan ook op de bus gekleefd. Op 't papier is een smakelijk toebeide schotel afgebeeld en staat een viertal recepten afgedrukt: één voor wortelen met aardappelen, uien en vleesch, één voor hachée, één voor rijstrand met bouillonvleesch, en één voor erwtensoep.

Zonder twijfel zullen onze vindingrijke huismoeders nog andere manieren kennen, om dit smakelijke en goedkope vleesch (een blik kost maar 35 centen) toe te bereiden.

Het zou ons allerminst verwonderen, indien op den veel bevitten minister nog aandrang werd uitgeoefend om dit smakelijke regeringsproduct niet alleen voor werklozen beschikbaar te stellen. Onze veestapel in blik zal onze nieuwe nationale roem worden.

Een kijkje in de bussenmakerij.

gelegenheid geweest het heele proces, dat de koe moet doormaken voor zij, in diverse blikjes verdeeld, geschikt is voor de consumptie, te volgen. Hetgeen er op een abattoir met een koe gebeurt, ook al geschiedt het dooden volkomen pijnloos, is iets, wat men beter ongefotografeerd kan laten. Het „leegplunderen” van zoo'n dier is een bezigheid, waarvan het aanschouwen moeilijk bevorderlijk kan worden genoemd voor een goeden eetlust.

Maar hangen de gevilde en schoongemaakte koeien eenmaal aan haken in het slachthuis, dan keert de etenstrek weer terug. Van het slachthuis wordt het vleesch naar de fabriek vervoerd om diverse bewerkingen te ondergaan, tot het eindelijk kant en klaar in hermetisch gesloten 2-pondsbussen gereed is om over de slagerswinkels verdeeld te worden.

De conserveering van het vleesch geschiedt op

In de pakruimten worden de blikken ter afkoeling neergezet en van een etiket voorzien.

VOÓR EN VOORBIJ HET VERKEERSBORD

Altijd een fraaie huid met „Zij” CRÈME

Prijzen 20-30 en 60 ct.

Pas op voor een

Gevoelige Keel

Want keelpijn kan 't begin zijn van een gevaarlijke infectie-ziekte. Neem dadelijk Formamint dan geneest ge Uw keelpijn en voorkomt infectie-gevaar.

FORMAMINT

Voorkomt Verkoudheid
Influenza - Griep

In alle Apoth. en Drog. & f. l. - p. s. e. s. c. h.

„Een rustige slaap is van groot belang voor Uw kleine,” zegt de kinderarts. Zorg dus dat de wollen kleertjes altijd zacht en soepel blijven en de teere huid niet prikkelen. Volg de veilige weg en wasch de kleertjes altijd in LUX.

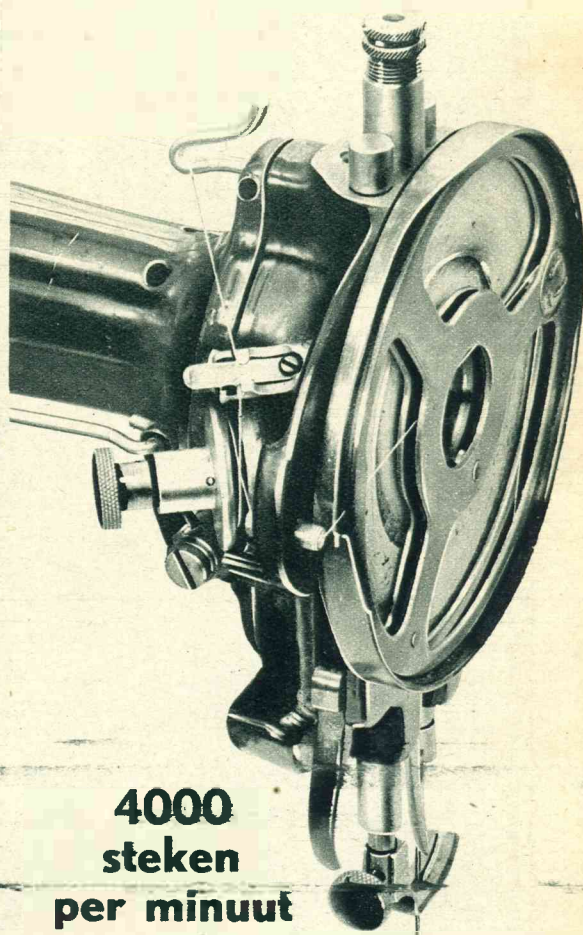
Door haar
zuinigheid
goedkoop!

LX 42

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

4000
steken
per minuut

Carp's Garen houdt het uit!

Als U haast hebt, maakt Uw machine 600 steken per minuut. En als het garen niet zeer goed is, breekt het dan reeds ieder oogenblik.

In confectiefabrieken en ateliers maken de machines 4000 steken per minuut. U begrijpt dat garen moet ongelooflijk sterk en soepel zijn. Dat garen is Carp's garen. In duizenden werkplaatsen wordt Carp's garen gebruikt. De praktijk heeft geleerd, dat deze draad aan de hoogste eischen voldoet. Sterk, glad en soepel. Probeert U het eens op Uw machine. U werkt sneller en prettiger en wat U gemaakt hebt, gaat niet weer stuk.

Self-More

CARP'S GAREN

Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Persil

Het waschmiddel van
Millioenen
Huisvrouwen!

E. Ostermann & Co's Handel Mij. N.V., Adam. Fabrieken te Jutphaas bij Utrecht.

Luigi Fort, licht tenor.

Ester Guggeri, lyrisch sopraan.

Glanna Rubbisi, mezzo-sopraan.

Niny Giani, mezzo-sopraan.

Eraldo Coda, bas.

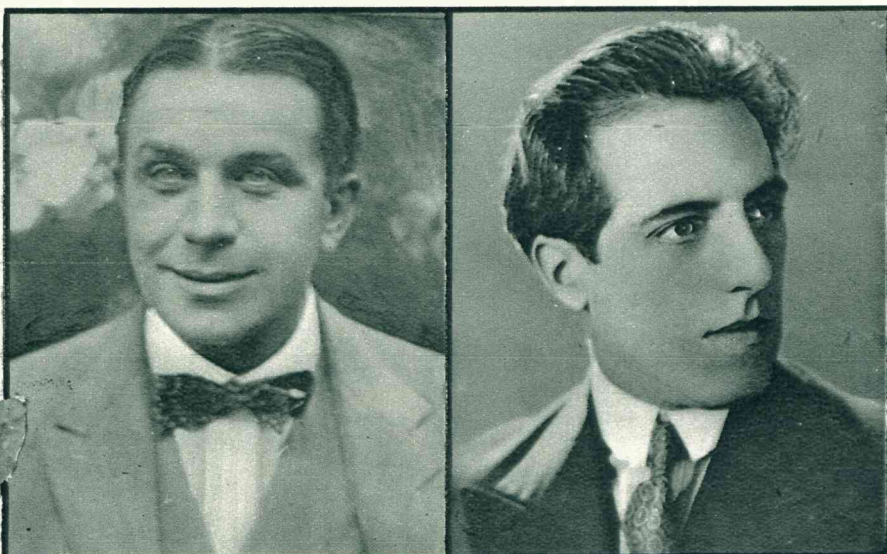
Leo Piccoli, baryton.

Santiago Font, bas.

OPERA ITALIANA

Cor van der Lugt Melsert, intendant.

Enrica Alberti, lyrisch sopraan.

Maestro Cav. Mario Parenti, de algemeen muzikaal leider.

M en moet betreuren, dat tengevoelge van een aantal oorzaken en ongunstige omstandigheden, die wij in dit bestek niet zullen opsommen, geen eigenlandsch opera-gezelschap zich tot nu toe te Amsterdam op eenigszins bevredigende wijze kon staande houden. Maar men kan tegelijkertijd erkennen, dat de Italiaansche Opera in de voornaamste steden van den lande zoo radicaal is ingeburgerd, dat door een belangrijk gedeelte van het publiek haar verdwijnen als een onherstelbaar verlies zou worden gevoeld. En zelfs is er reden tot dankbaarheid, dat de leiding dezer instelling, al liet ook haar de wangunst der tijden niet ongemoeid, toch nog immer moed en beleid genoeg bezat, om dit instituut van geheel eigenaardige artistieke beteekenis niet alleen in leven maar in weligen bloei te behouden. Vijfendertig jaren heeft de Italiaansche Opera in ons land gewerkt en zulk een leeftijd alleen is reeds voldoende om ons het besef te leeren, dat Nederland de Italianen, de opera-zangers bij uitnemendheid, niet missen wil. Toen ook in 't afgelopen voorjaar bij den dood van den sympathieken directeur Arturo Borin het gezelschap zonder leiding was en er 'n oogenblik aarbestond, hoe thans de onderneming kon worden voortgezet, hebben missarissen zich tot 't uiterste ingespannen om het instituut op de been te houden en met de benoeming van Cor van der Lugt Melsert, den directeur van het Vereenigd Rotterdamsch Hofstad-Tooneel, tot intendant openen thans nieuwe perspectieven van artistieke en zakelijke successen. Met ensemble solisten van grooten naam, waarvan er verscheidene bij ons bekend en geliefd werden, met een orkest van enkel Nederlandsche met een geroutineerd koor, 'n fijnzinnig ballet en een geheel herziene krijgt de muzikale leider, de reeds populaire maestro Cav. Mario Parenti, de gelegenheid, thans Nederland opnieuw en duurzaam te veroveren.

Giovanni Breviario, dramatisch

ILEANA LEONIDOFF

Ileana Leonidoff, de leidster van het ballet.

Pietro Mirassou, dramatisch tenor.

Elena Penescu, eerste ballerina.

Leo Piccoli, baryton.

Santiago Font, bas.

Pietro Mariotti, lyrisch tenor.

Giuseppe Traverso, lyrisch tenor.

Spartaco Marchi, baryton.

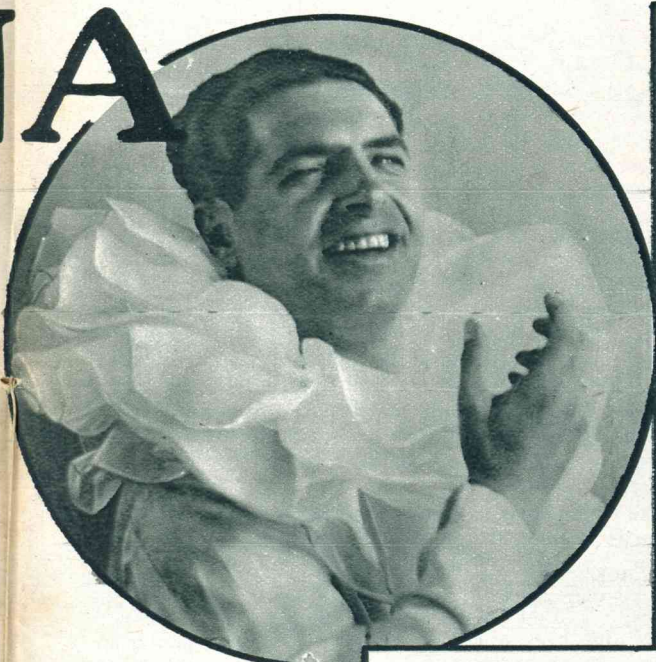

Dario Caselli, bas.

ANA

et betreuren, dat tenge-
van een aantal oorzaken
unstige omstandigheden,
t bestek niet zullen op-
n eigenlandsch opera-
ch tot nu toe te Amster-
szins bevredigende wijze
houden. Maar men kan
erkennen, dat de Italiaan-
n de voornaamste steden
zoo radicaal is ingebur-
een belangrijk gedeelte
k haar verdwijnen als een
verlies zou worden ge-
lfs is er reden tot dank-
de leiding dezer instel-
ok haar de wangunst der
gemoeid, toch nog immer
eid genoeg bezat, om dit
geheel eigenaardige artis-
enis niet alleen in leven
igen bloei te behouden.
ren heeft de Italiaansche
land gewerkt en zulk een
n is reeds voldoende om
te leeren, dat Nederland
de opera-zangers bij uitnemendheid, niet missen wil. Toendan
loopen voorjaar bij den dood van den sympathieken directeur
het gezelschap zonder leiding was en er 'n oogenblik aarzeling
thans de onderneming kon worden voortgezet, hebben com-
lich tot 't uiterste ingespannen om het instituut op de been te
met de benoeming van Cor van der Lugt Melsert, den directeur
enigd Rotterdamsch Hoofstad-Tooneel, tot intendant openen zich
e perspectieven van artistieke en zakelijke successen. Met een
isten van grooten naam, waarvan er verscheidene bij ons publiek
liefd werden, met een orkest van enkel Nederlandsche musici,
utineerd koor, 'n fijnzinnig ballet en een geheel herziene regie
ikale leider, de reeds populaire maestro Cav. Mario Parenti,
thans Nederland opnieuw en duurzaam te veroveren.

Giovanni Breviario, dramatisch tenor.

Theiko Kima, de nieuwe lyrisch sopraan,
met Giuseppe Bentonelli, lyrisch tenor.

Antenore Reali,
baryton.

Gina Cigna, dramatisch sopraan,
die door een serie gastvoorstellingen
is geëngageerd.

Elena Penescu, eerste ballerina.

Serafina di Leo, dramatisch sopraan.

Hilde Reggiani, licht sopraan.

De naam van Sara Scuderi, lyrisch sopraan, is voor
velen in den lande reeds onvergelyk geworden.

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Er was een tijd geweest, dat Evangeline hem beschouwd had als het ideaal van den romantischen minnaar. Nu had zij een dof besef, dat ze Cedric's gezicht, na 'n driejarige verloving, vond lijken op... ja, waarop? Een goedkoop illustratie bij een verhaaltje. Ja! Plotseling zag Evangeline het zóó, alsof zij het voor 't eerst zag, door de oogen van een ander meisje. Diep in haar wezen voelde zij zelfs een zekere schaamte, dat zij zich had laten inpakken door iets, wat het onbeschaafde meisje uit een Londensch buurtje zoo klaarblijkelijk steenkoud liet. En het was niet enkel een kwestie van uiterlijk. Het ging om het heele wezen, den heelen toestand. Mis, totaal verkeerd! „Ik bedank.” Terwijl Evangeline naar Cedric keek, had zij een gevoel, alsof er iets voor haar oogen in puin viel. Het leek haar plotse-ling, dat haar gebiedend gezegd was, wat zij nu doen moest — moest!

Zij moest daar verandering in brengen.

NEGENDE HOOFDSTUK — DE SPELBREEKSTER.

Cedric Hamble was één van die mannen, die aanstonds voelen, wanneer zij worden aangekeken, en door wie. Voor 't eerst dien middag voelde hij den blik van zijn verloofde naar zich toe komen, en hij dacht met zelfvoldaanheid: „Zoo, komt er een beetje leven in Angy? Wordt ze bang? Een beetje jaloersch? Denkt ze, dat ik naar 't goudvischje aan 't hengelen ben?” — en hij stond op, met een spottend afscheidslachje voor Minnie, die vervolgens door de omzittende dames werd aangevallen.

„Juffrouw Morris, u moet ons toch eens iets vertellen! Hebt u dat geld van dien prijs nu al? O nee? Dus u moet 't eigenlijk nog krijgen!”

Cedric Hamble had zich, met een zeker vertoon van eigendomsrecht, op de breede armleuning gezet van den stoel zijner verloofde. Evangeline zei iets, dat niemand dan hij verstaan kon, want er werd overal luid gepraat. Van den anderen kant der kamer zat „dat spichtige schepsel van Pritchard met haar kalfsoogen”, zooals Cedric haar beschreef, peinzend te kijken naar het fraaie groepje, dat die twee vormden. Zoo knap... zoo hoffelijk... en hij keek in haar oogen... wat zou hij nu zeggen?

De droefgeestige juffrouw Pritchard, die nog nooit een heesche mannenstem het woord „lieveling” had hooren fluisteren, was benieuwd, wat haar afgod nu zoo streelend zei tegen Evangeline...

„Wat praat je nu? Onze verloving... uitmaken? Je ijlt!”

Heftig schudde Evangeline het zwarte kopje.

„Pardon — ik ijlt niet. En ik méén 't.”

„En we zouden aanstaanden zomer trouwen!” protesteerde Cedric.

„Neem me niet kwalijk, Cedric, ik zou echt niet kunnen. Hier...”

Voorzichtig deed Evangeline den ring af, die den heelen middag zoo zwaar had gewogen aan haar vinger, en zij duwde dien in de gesloten hand van Cedric.

(„Ze geeft hem een minnebriefje, om te lezen, als hij alleen is,” merkte de gevoelige juffrouw Pritchard op. „Zoo doen ze.”)

„Maar als je drie jaar met iemand verloofd bent, kun je 'm toch zoo maar niet afdanken, midden in 'n theekransje, waar alle oude wijven van de streek bij zijn...”

„'t Spijt me erg... Ik weet wel, dat 't onhebbelijk is,” sprak Evangeline — maar zij voelde niets anders dan een onuitsprekelijke verlichting. „'t Is heusch geen gril van 'n oogenblik, Cedric. Napraten is eigenlijk niet goed, maar... had je er eigenlijk niet even hard genoeg van als ik? Ik geloof, dat we allebei omgeslagen zijn — al heel lang geleden. Maar we moesten een duwtje hebben, om in te zien, waar we aan toe waren.”

„Ja ja,” mopperde Cedric, boos, omdat hij inzag, dat zij gelijk had; en nog boozier, omdat zij de eerste was geweest, om het uit te spreken. Alles liep verkeerd. „En dat duwtje komt van dat schepsel, dat dertigduizend pond in de Sweep gewonnen heeft.”

„Wat zeg je? Hoe kom je daarbij!” Zij schrok

ervan, dat hij haar gedachtengang zoo precies geraden had. No. 5

Cedric Hamble lachte even. „Dat heeft je uit je evenwicht geslagen, meisje. 't Heeft je ontevreden gemaakt. Je bent gaan denken, dat je 't nog wel eens anders kon probeeren. Daarom kom je nu zoo uit den hoek. Ik beklaag me heusch niet, hoor — 't is me er niet om te doen, je om te praten. Als je er zoo over denkt, vind ik 't best. 't Is alleen zoo komisch — dat onmogelijke kind spelbreekster!” Spottend vertrok hij zijn mond, toen hij naar juffrouw Morris keek, die met groote inspanning, een puntje tong uit den mond, haar katoenen handschoenen zat aan te trekken.

„Eén raad zal ik je geven — pas maar op voor die kat.”

„Dat hoef ik heusch niet. 't Is een...”

„Een zacht kind,” had ze willen zeggen. Maar zij twijfelde nu zelf aan die zachtheid. Zij keek tusschen de hoeden der praatsters door naar Minnie, die haar weer toelachte — maar... vergiste zij zich niet?... er was in dat lachje een bliksemsnelle, maar zeer duidelijke nabootsing van het poeslieve lachen der gastvrouw. Evangeline schoot bijna in den lach om die onverwachte, volmaakte imitatie; maar Minnie keek alweer bovenmate ernstig en netjes. Misschien was Minnie niet zoo erg zacht!

„'t Is een aardig en eerlijk kind, Cedric. Je schijnt iets op haar tegen te hebben!”

„Ik heb absoluut niets op haar tegen,” verklaarde Cedric luchtig — maar hij was niet oprecht. Hij was niet gewend aan minachting van vrouwen. Merkwaardig genoeg was zijn ijdelheid minder gekwetst door de verbreking van zijn verloving, dan door de onverschilligheid van dat achterbuurtkind, Minnie. Zoo'n nest! Daar zat ze doodkalm in zijn moeders salon, met „deftig” uitgespreide vingers haar kopje hanteerend, heelemaal op haar gemak — terwijl zij had moeten blozen en stotteren van verlegenheid. Ze liet zich niet inpalmen, ze trok zich niets aan van al wat Cedric tegen haar zei, ze weigerde zich als speelpop te laten gebruiken. Zij durfde er zelfs op te wijzen, dat een goed hart meer waard was dan een kroontje. Ze moest noodig op haar nummer gezet worden. „Waarom nemen jullie dat schepsel ook in huis; omdat ze geld heeft...”

Evangeline kreeg een kleur, en haar oogen flitsten, maar zij hield haar stem in bedwang. „Dat ze geld heeft, is voor ons geen reden.”

„Jullie zullen er nog eens leelijk spijt van hebben,” voorspelde Cedric. „Je zult zien, dat ze jullie in een minimum van tijd allemaal onder den duim heeft. Ze is al hard bezig! Let maar op mijn woorden.”

Toen de drie weer in den hoogen auto van Billy Jones zaten, en door het schemerend regenweer naar Bringwyn terugreden, slaakten zij onwillekeurig gezamenlijk een diepen, verkwikkenden zucht.

Daarna lachten zij om de vraag van Minnie: „Wat bedoelden die dames eigenlijk toen ze zeiden, dat 't zoo curieus was, de Sweep en die inbraak in één week. Zouden ze soms denken, dat ik wat met die inbrekers te maken heb?”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan. Bij het eerste bezoek van de Owens aan de familie Hamble, met wier zoon Cedric Evangeline verloofd is, brengt Minnie de aanwezigen door haar gedrag telkens in angst.

TIENDE HOOFDSTUK — VERANDERING.

Toen eindelijk de officieele brief van het Iersche Hospitaal-Comité kwam, waarin mejuffrouw M. Morris hartelijk gefeliciteerd werd, en de vraag werd uitgesproken, op welke wijze zij het geld in ontvangst wenschte te nemen — toen versprak zich het meisje, dat het voorkomen, de spraak en de manieren van een logement-slavin had aangenomen.

„Dat spreekt toch vanzelf? Waarom zetten ze 't niet op mijn bank?”

„Bank?” herhaalden de Owens alle vier. „Heb je een bank?”

„Postspaarbank,” legde juffrouw Morris haastig uit, en zij kleurde tot aan haar onverbeterlijk ongekamde haar — zooals het scheen. „Maar daar kèn je niet meer dan vijfhonderd pond op zetten, hè? Nou, dan zal ik 'n andere soort bank moeten nemen.”

Dit was op Vrijdag onder het diner, het gewone Bringwyn-diner.

Als gewoonlijk had Margaret de soep veel te zout gemaakt, alsof zij nog op iets anders verliefd was dan op de huiselijke heerschappij; en als gewoonlijk had zij den vischschotel bedorven met een soort stijfsel, die den naam saus droeg. Als gewoonlijk had Evangeline de rozen, die nog niet verregend waren, in de witte kom midden op tafel gezet, en er vier oude witporseleinen kandelaars met rose kaarsen omheen geplaatst. Alles was als gewoonlijk, behalve het tweede meisje.

Achter den stoel van den majoor stond Anne Hilton, de plaatsvervangster van Minnie Morris, door deze zelf uit Londen opgeroepen. Anne was veel beter gekleed dan vroeger Minnie, en zij deed haar werk veel handiger. Zij was volzaam, kalm en bleek, en zij had mevrouw Owen verteld, dat zij o zooveel narigheid in haar leven gehad had, zóóveel, dat zij ongeveer alles (wat zeggen wou: de tyrannie van Margaret, de keukenmeid) betrekkelijk nog rust en vrede vond. Rechts van den majoor zat het voormalige binnenmeisje, nu betalend logée, juffrouw Morris.

„Meneer Ronnie!” Met haar elleboog op tafel sprak Minnie den zoon des huizes aan, die nog steeds hetzelfde zwarte pak droeg aan tafel, dat in dien zomer van Pearl al kaal op de naden was. „Meneer Ronnie! Ik wou u wat vragen. Zou u niet voor me geld en zoo kennen zorgen — net as u voor al die ouwe dames doet? U ken er natuurlijk voor rekenen wat u iedereen rekent — maar dan weet ik teminste, dat ik niet bezwendeld wor.”

„Dank u zeer voor 't vertrouwen!” zei Ronnie op dien genoeglijken, behulpzamen toon, waarmee hij scheen te beduiden, dat de firma G. Owen en Zonen altijd haar uiterste best zou doen voor iederen cliënt, hoewel de heer R. Owen persoonlijk zich niets meer voor de zaken interesseerde. „Meent u werkelijk, dat u al dat geld door de firma wilt laten beheeren?”

De kleine kapitaliste hield haar onverzorgde hoofd opzij en zat een stuk brood te verkruimelen. Ronnie vroeg zich af, of zij toch nog even over de betrouwbaarheid van de firma G. Owen wou nadenken.

Het meisje echter zat te denken: „Nu zegt hij u — dat kan zijn, omdat we 't over zaken hebben; maar hij zegt óók haast nooit meer Minnie...” Toen snoof zij. („Ik moet oppassen, dat ik dat snuiven niet vergeet.”) Toen richtte zij haar brilleglazen naar het gelaat van den jongen man, die met zijn grijze, gemoedelijke oogen terugkeek, en zij ging voort: „Ik weet niks van uw firma, meneer Ronnie. Ik heb heelemáál geen verstand van firma's. Maar as 't iemand is, die je kent, en waar je mee praat en waar je mee an één tafel zit — nou, dan voel je je meer op je gemak, vin ik. Dus al doet zoogenaamd de firma

de zaken, dan bin ik toch een klant van u, en dan vraag ik an u, wat ik met me geld doen zel.”

„Goed,” zei Ronnie. „Ik wil je met alle plezier helpen. Maar zou je niet een beetje moderner firma nemen? Wij zijn maar ouderwetsche plattelands-menschen...”

„Toe nou! Voor mijn part is de firma ouwerwetsch — ik vin u modern genog,” verklaarde juffrouw Morris, en Ronnie dankte met een schertsend knikje voor het compliment. „En as ik u was, hield ik me mond maar 'n beetje over ouwerwetsch. U heb toch zeker nog ambisie?”

Ronnie lachte even, niet zonder verlegenheid. „Er heeft eens iemand gezegd, dat ik al mijn ambitie noodig scheen te hebben, om hier de zomers en de winters door te komen.”

„Zoo! Zee ze dat?” vroeg juffrouw Morris belangstellend. De drie andere Owens begrepen wel, wie die „iemand” was — Ronnie's verloren liefde, Pearl Stonor. Haar naam werd nooit meer genoemd; nooit naderde iemand het graf van dat stukje romantiek. „Dat vin ik nogal onhebbelijk. Je mot nooit iemand zoo recht in ze gezicht de waarheid zeggen.”

Evangeline dacht: „Zou Cedric gelijk hebben? Begint dat kleine ding hier den baas te spelen — en is Ronnie nummer één?”

Ronnie kwam echter wakker uit zijn herinneringen; hij rechte zijn schouders en sprak: „Ik weet anders best van aanpakken, als er iets te doen valt. Als ik kans zie, om zaken te doen, laat ik die heusch niet door m'n vingers glippen. Ik bedoel alleen, dat we onze agenten in Londen in den arm zullen moeten nemen...”

„Nou, dan gaat u na Londen en dan zoekt u ze op, meneer Ronnie. Op mijn kosten natuurlijk. Waarom niet?”

„Daar heb ik natuurlijk niet 't minste bezwaar tegen,” antwoordde Ronnie, zichtbaar opklarend.

Zijn moeder keek, of Anne, die de lange reis naar de keuken had ondernomen, om den gewonen Vrijdagschen rijstpudding te halen, wel inderdaad weg was; toen sprak zij triomfantelijk: „Zoo, jongen, nu kun je oom George eens laten zien wat je waard bent! Hij doet maar steeds, of hij je dat saaie kantoorwerk alleen maar laat doen, omdat je zijn neef bent!”

„O, moeder, hij is heusch niet onaardig,” verontschuldigde Ronnie den afwezige lachend.

Minnie Morris kwam er ietwat heftig tusschen: „Allemachtig! Hij denkt zeker, dat meneer Ronnie nog een joggie van zeventien is, net als toen ie bij 't leger ging — dat hebben ze me in de keuken verteld, ziet u — en hij is waarschijnlijk de eenige in de heele firma, waar nog leven in zit — iemand, die 't

De Castle-geyser in stoomwolken na het uitstooten van zijn kokende watermassa.

Het Engelen-terras noemen de Amerikanen dit merkwaardige natuurmonument met zijn bijna doorschijnende marmereachtige treden, gehuld in de stoomwolven van een der heete bronnen, waaraan Yellowstone Park zoo rijk is.

vliegenierskruis hèt notabene! Zoo zie je, dat die Sweep toch nog wel èrreges goed voor is. As ze op 't kantoor meneer Ronnie niet hadden...."

Ronnie gaf lachend toe: „Ze zullen 't natuurlijk wel erg belangrijk vinden, dat ik een nieuwe cliënt aanbreng — en dan zóó een!"

„O zoo Koos," zei Minnie. „Maar as u dan me zaken wil behartigen, ken u direct al wat voor me doen, meneer Ronnie. Ik zel 't u laten zien. Escuseert u me een minuutje, mevrouw?" Zij schoof haar stoel achteruit, sprong op en piepte snel de kamer uit.

De familie, opgewonden, vergenoegd en verslagen tegelijk, had nauwelijks den tijd gehad, om een paar verbaasde opmerkingen te wisselen, of er werd luid tegen de eetkamerdeur gebonkt, en Ronnie sprong op, om die te openen, alus toegang verleend aan... een groote kleerkist, waarachter de tengere, hijgende gedaante van juffrouw Morris stond te worstelen. Hij nam de kist van haar over. Het ding was vrij zwaar.

„Wat is dat in 's hemelsnaam?"

„Me brieven," hijgde Minnie. „Dat is nog maar een gedeelte. De brieven-besteller komt ieder oogenblik met 'n zak aanslepen. U ken met dat stelletje beginnen, dan verdient u uw geld meteen niet voor niks." Zij nam twee handen vol ongeopende brieven uit de kist en spreidde ze op tafel uit, zooals een waarzegster het de kaarten doet.

Onwillekeurig greep Evangeline er een paar. „Hè, laten we er een paar openmaken, Minnie.... juffrouw Minnie!"

„Ga je gang, Evangeline.... juffrouw Evangeline. De minnebrieven binnen 't leukste!"

Zij begon de enveloppen te sorteren. Lange, dikke enveloppen.... „Dat zijn circulaire van effecten-makelaars," zei Ronnie. „Die komen natuurlijk bij honderden." Brieven van liefdadige instellingen. Bedelbrieven bij de vleet, in alle kleuren inkt of met potlood geschreven. Er waren telegrammen, geteekend: „Een belangstellende" — „Een oude vriend, die niet graag vergeten wordt".... „Wie is dat, juffrouw Morris?" — „Ik zel 'n boon worden as ik 't weet. Ken ze heelen naam niet!" Er waren brieven, die statig begonnen: „Mevrouw, u zult 't hopelijk een wildvreemde niet kwalijk nemen, dat hij zoo vrij is, het woord tot u te richten...." en die eindigden met het voorstel tot een ontmoeting met den schrijver, die getuigenissen van leeraren en geestelijken kon toonen. Er waren brieven, die begonnen: „Troetelkind der Fortuin" of: „Gelukkig meisje! Iemand, die nooit iets anders heeft gekend dan wreeden tegenspoed, smeekt u om een klein aandeel...."

„O ja?" mompelde Ronnie. „Hier hebt u mijn eersten raad — maak van dat heele boeltje een brandstapel achter in den tuin."

„Mot ik me toch eerst geamuseerd hebben met ze te lezen," protesteerde Minnie tegen dit voorstel. „En dan ken u raad geven, meneer Ronnie." Hij merkte op, dat het kleine, bleke ding bloosde van opwinding en pret; en als zij lachte, had zij heel kleine witte tandjes en een aardig kuiltje in haar kin. „Hier heb ik 'n leuke...." Zij las voor van een vel grijs postpapier:

„Hooggeachte juffrouw Morris,

„Ik veronderstel, dat u een ongehuwde jongedame bent, en kom u dus vragen, of u met mij in briefwisseling zou willen treden, met het oog op een later huwelijk. Ik ben drieëndertig jaar oud, Britsch onderdaan, net voorkomen en goed karakter...."

„Wat 'n leukerd, hè? Nou, meneer Ronnie, geeft u ze maar antwoord. Ik zel d'r hier en daar 'n paar woordjes opschrijven, voor de rest gaat u uw gang maar. Wacht — hier is nog 'n grapjas — die hèt wat uitgevonden, en as ik 't betaal zel ie de heele wereld veranderen, zeit ie. Klinkt nogal erg hè?"

„Ik vind 't heerlijk klinken."

„Ja — u bent maar voor de verandering, juffrouw Evangeline!" Het gewezen dienstmeisje gaf den stapel brieven een stevigen duw, die ze in de richting van den zoon des huizes bracht — toen wendde zij zich tot de zuster van haar nieuwen raadsman.

„Mijn beurt," dacht Evangeline gelaten. „Wat zal ik voor standje krijgen?"

Met een inleidend gesnuif, en met haar vriendelijkste stemgeluid zei Minnie: „As u maar niet denkt, dat ik 't niet gemerkt heb bij mevrouw Hamble! Ze hebben natuurlijk allemaal gedacht, dat u die jongeneer maar zoo'n beetje tegen u liet smoezen. Maar ik zag best, dat u 'm zijn ring teruggaf. Dat von ik wel een goed idee. Hoe bin u eigenlijk met die knaap verloofd geraakt, juffrouw Angy?"

Evangeline zelf kon evenmin als haar ouders en haar broer begrijpen, waarom zij zich niet beleedigd voelde door dien aanval op haar persoonlijke gevoelens. Het was meer dan eigenaardig — maar de heele familie had het gevoel, alsof zij zich nooit beleedigd zouden kunnen achten door iets, dat Minnie Morris zei.

„'t Zal wel gebeurd zijn, omdat 't drie jaar geleden gebeurd is — toen ik nog zooveel jonger was, en romantischer — en hij was de eenige jonge man in de buurt, die er behoorlijk uitzag, en 't was zoo'n prachtige zomer, we waren veel buiten en 't leek haast zonde, je in zoo'n Junimaand niet te verloven."

De familie luisterde gespannen naar die openhartige verklaring van Evangeline. Dit was inderdaad een verandering!

„En heb u 't toe drie jaar vol kunnen houden, juffrouw Angy?"

„Zoo gaat 't met zooveel engagementen. Misschien had ik een beetje angst om over te blijven. Dat hebben meer meisjes. Ze nemen 't eerste huwelijks-aanzoek maar aan, omdat ze bang zijn, dat er geen tweede komt."

„As u maar niet zóó bang ben om over te schieten, dat u die jongen van Hamble terugneemt! Hij probeert toch zeker om weer an te pappen?"

„Hij heeft me geschreven, of ik er nog eens over wou denken."

Evangeline's bloedverwanten zetten groote oogen op. Zij hadden dit nog niet gehoord. Verbaasd dacht de majoor: „'t Lijkt wel, of dat kind óns in huis heeft genomen! Straks leest ze Carry en mij ook nog de les!"

Nu was zij nog met Evangeline bezig. „Ik zou zoo zeggen, dat u er al lang genoeg over gedacht heb. 't Was toch niks voor u — net zoo min as dat kereltje met z'n goeie karakter, dat mij die brief schreef, wat voor mijn is. U mot me toch es wat zeggen," ging Minnie voort, met haar ellebogen op tafel, „heb u nerges anders liefhebberij in?"

„Natuurlijk!" zei Evangeline blozend. „Ik heb altijd zin gehad om te schilderen en te teekenen en te studeeren...."

„Nou, dan mot u dat doen!"

„Hier? In zoo'n uithoek?"

„O ja — over uithoeken gesproken!" riep Minnie uit. „Daar wou ik u nog wat over zeggen."

(Wordt vervolgd)

"4711" - Een verblijdend Kerstgeschenk

"4711" Eau de Cologne

Origineele kropflesschen	f 1.20, 2.10, 3.10
Kistjes à 3 flesschen	„ 3.50, 6.15, 9.—
Moderne platte flesschen	„ 1.—, 1.75, 2.50

Geschenkdoozen van f 0.65 tot 3.20

4711 Eau de Cologne

756

"4711" Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 ct., per doos à 3 st. f 1.05

Kijk dat eens opvallen . . . !

't Eerste gezicht heldere, blanke tanden! Is 't niet heerlijk om overal vrijuit te kunnen lachen? Niets geeft zoo'n charme als hagelwitte, kerngezonde tanden! U kunt ze zelf ook hebben!

Poetst Uw tanden geregeld met **PASTOL**. Een verrukkelijke frissche tandpasta, die Uw tanden heel voorzichtig polijst, schadelijke kiemen meteen afdoende vernietigt! En daarbij

Nederlandsch Fabrikaat!
Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

Pastol
maakt Uw tanden blank

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

NU meer dan ooit hebben alleen de best onderlegden kans op een aanstelling **P B N A**, het Nederlandsche Technicum te Arnhem, leidt schriftelijk op voor:

- alle lagere en middelbare technische beroepen;
- verscheiden N.O.-akten (rijks-betrekkings I);
- examens van verschillende vak-organisaties;
- PBNA-examens (onder strenge controle).

*studeer
techniek!
thuis!*

Uiterst serieuze behartiging der studiebelangen
Vraag het kostel. prosp. No. 12 C eens aan!

PBNA

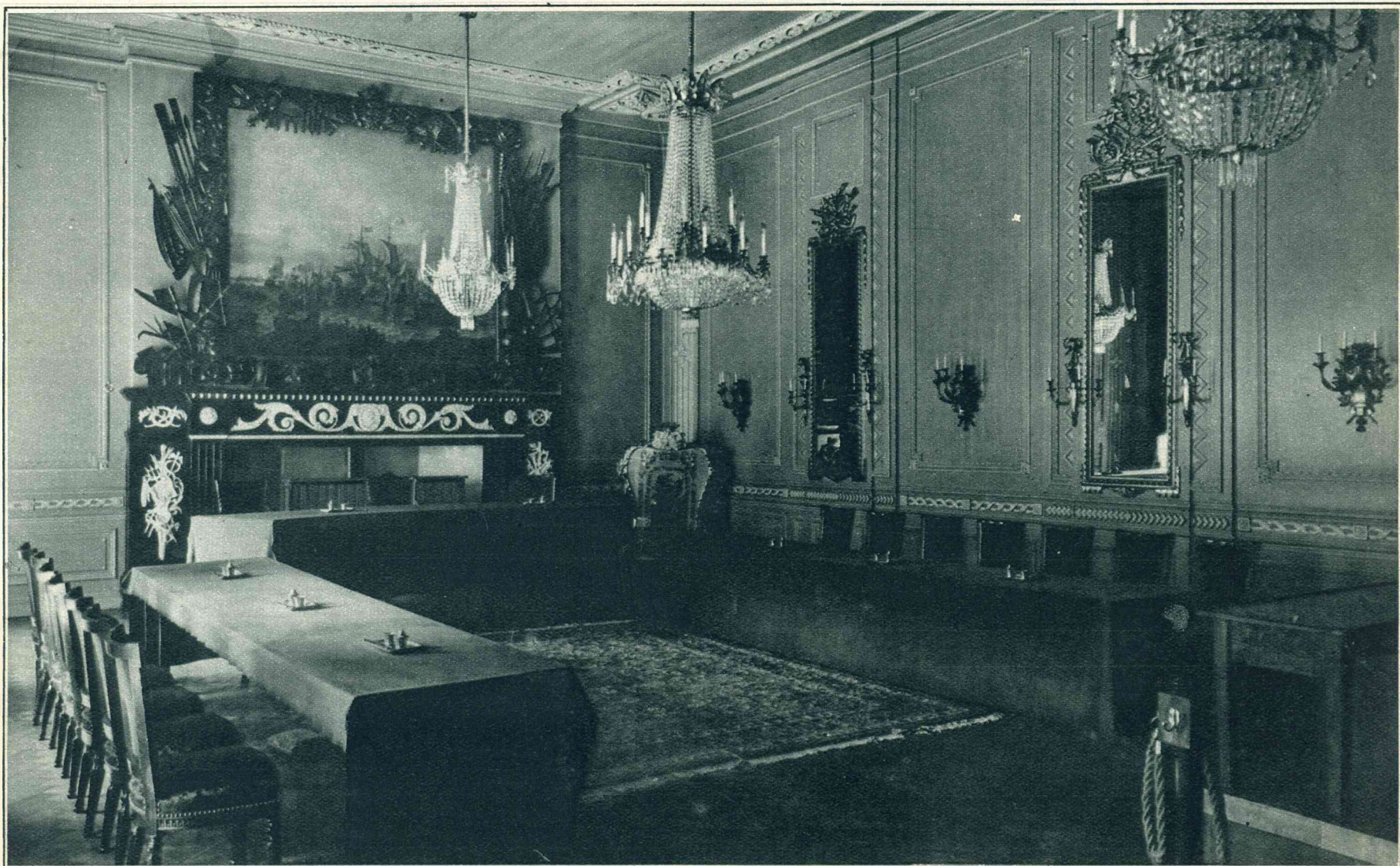
A A M B E I E N

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde Aambeien worden krachtig bestreden door

BOOM'S AAMBEIENZALF

Het hinderlijke jeuken bedaart spoedig. Alleen echt met den naam **BOOM**. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje.

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10 ct.

INTERIEUR VAN DE RAADZAAL VAN HET STADHUIS VAN HOORN.

Het schoorsteenstuk, voorstellende den slag op de Zuiderzee in 1567, waarbij admiraal Bossu door de watergeuzen werd verslagen, is een doek van den 17e-eeuwschen schilder Blankerhoff.

VROUWENLEVEN

'n Practische warme mantel, diverse blouses, elegante japon

600. Raglan mantel van laken, met korte, wijde mouw, versierd met kraag en manchetten van beverbont. Sluiting met ceintuur. Benodigde stof 3 M., 140 cM. breed.

601. Blouse met aangeknapt armsgat, waaronderuit een wijde mouw met plooijs gezet is; hoog gesloten met kraagje en strik. Benodigde stof 2 M., 95 cM. breed.

602. Kazak van crêpe satin, welke evenals de mouw voorzien is van ajourbewerking. Het model sluit met knopen en knoopsgaten. Benodigde stof 2 M., 95 cM. breed.

603. Japon van twee kleuren zijde met wijde mouw en sjaalkraag. Het ondergedeelte der japon is van donkere zijde met klokstuk en plooiën. Benodigde stof 3 M., 100 cM. breed, lichte stof 1.20 cM., 100 cM. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassies en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

618. Blouse van crêpe de chine zijde, met korte mouw en aangezet schootje. Das met gespsluiting. Benodigde stof 2 M., 95 cM. breed.

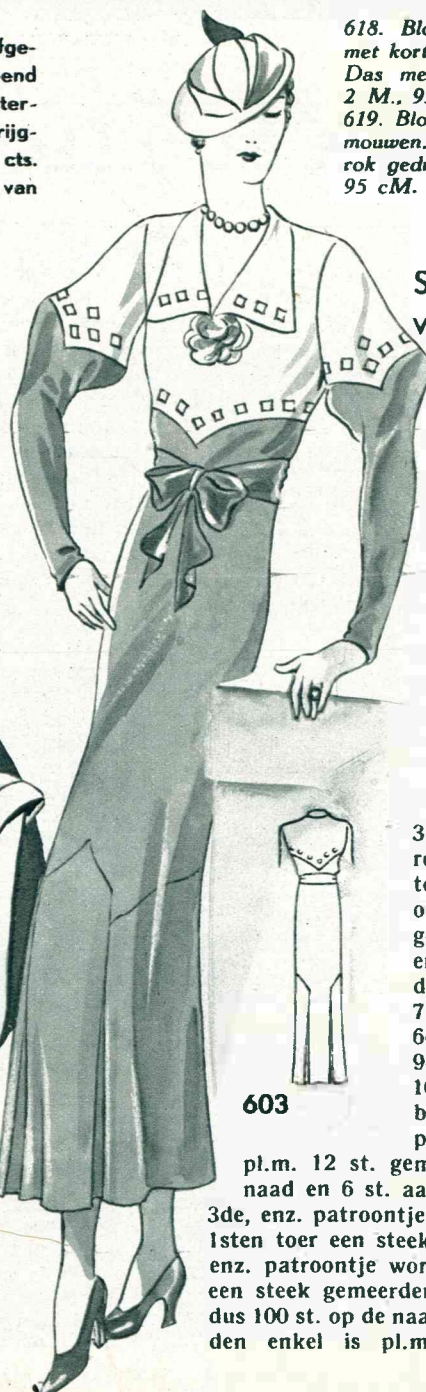
619. Blouse van crêpe satin met lange mouwen, wordt met een ceintuur op den rok gedragen. Benodigde stof 2.40 M., 95 cM. breed.

OP VERZOEK:

SLOBBROEK EN MUTS

Voor jongens van 3 à 4 jaar.

Benodigd: 150 gr. wol, 2 breinaalden no. 2½ of no. 3, 4 groote knopen, 1 M. knoopsgatenelastiek, 20 cM. elastiek voor onder 't schoentje. Heupwijdte voor de broek pl.m. 72 cM., lengte broek van de taille tot den voet 60 cM. Er is gerekend, dat er 6 st. op 2½ cM. komen. Men begint bij de broek bovenaan bij den boord. Hiervoor zet ge 88 st. op en brei hierop 4 cM., 2 recht, 2 aver. Dan wordt met de verhooging aan den achterkant begonnen. 1ste toer, 6 st. recht, omkeeren, 6 aver., 3de toer: 12 st. recht, omkeeren, 12 st. aver. en zoo iederen toer 6 st. meer, tot ge 42 st. op de naald hebt. Dan kunt ge de andere 46 st. er bij breien en begint ge met het patroon, dus weer 1sten, 3den, 5den en 7den toer recht, 2den, 4den, 6den en 8sten toer averecht, 9den toer 2 recht, 2 aver., 10den t. 2 aver., 2 r. Van den boord tot de kruisbreedte is pl.m. 12 patroontjes. Er worden pl.m. 12 st. gemeerd, 6 st. aan den voor-naad en 6 st. aan den achternaad. Bij het 1ste, 3de, enz. patroontje wordt aan 't begin van den 1sten toer een steek bij gemaakt, bij het 2de, 4de enz. patroontje wordt aan 't eind van de naald een steek gemeerd. Bij de kruisbreedte hebt ge dus 100 st. op de naald. Van deze breedte tot boven den enkel is pl.m. 14 patroontjes. Er moeten

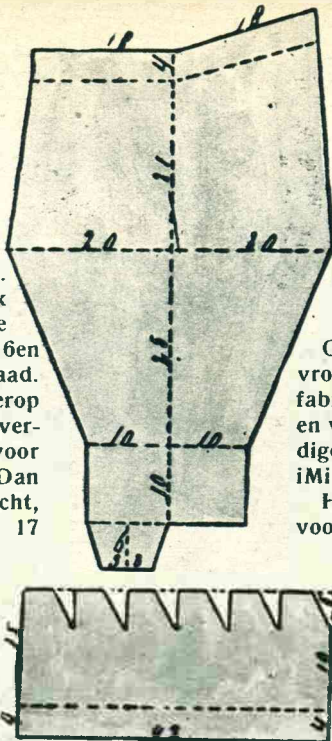

pl.m. 45 st. weggeminderd worden, dus ruim 3 st. in elk patroontje. Ge mindert dan aan 't begin en aan 't eind van den 1sten toer van elk patroontje een steek, terwijl bij het 1ste, 3de enz. patroontje in den 6den t. aan den achternaad nog één steek weggeminderd wordt en bij 't 2de, 4de enz. patroontje aan 't eind van den 6en toer eveneens, dus dan aan den voornaad. Dan houdt ge pl.m. 55 st. over. Hierop breit ge in patroon tot de broek de vereischte lengte heeft. Hierna kant ge voor den hiel de helft af, dus pl.m. 28 st. Dan breit ge 3 st. recht, overhaling, 17 st. recht, mindering, 3 r., omkeeren, 4 recht, 17 aver., 4 recht en zoo iederen oneven toer 2 st. wegminderen, tot ge in 't geheel 15 st. over hebt. Dan breit ge nog pl.m. 4 ribbels, waarna ge op den rechten kant deze st. kunt afkanten. Hierna breit ge de andere helft van de broek. De verhooging wordt nu aan den anderen kant gemaakt. Wanneer ge den boord gebreid hebt, breit ge één heelen toer recht, daarna 6 st. averecht, omkeeren, 6 st. recht, 12 st. aver., omkeeren, 12 st. recht en zoo weer verder, tot ge 42 st. op de naald hebt. Verder zijn beide kanten gelijk, alleen komt nu het voetstukje rechts (dus beide stukjes aan den voorkant). Hierna worden de beide helften geperst; de vooren achternaad worden overhands dichtgenaaid, daarna de kruisnaad. Bovenaan, op 6 c.M. vanaf de naden, zet ge de 4 knopen; hiaraan bevestigt ge het elastiek om de broek op te houden. Onderaan zet ge de kleine stukjes elastiek aan. Voor de muts zet ge 102 st. op. Hierop breit ge 10 ribbels, daarna breit ge 10 c.M. 't patroon, dus 1sten, 3den enz. toer recht, 2den, 4den enz. toer averecht, 9den toer, 2 r. 2 aver. In den 10den toer komt dan 2 r. boven 2 aver. en 2 aver. boven 2 recht. Dan begint ge te minderen. Hiervoor deelt ge het aantal steken in zessen (zie tekening), waarna ge steeds in de oneven toeren een overhaling maakt; dus in iederen oneven toer worden 6 st. weggeminderd. De even toeren worden overgebreid. Dit herhaalt ge totdat ge de helft van het aantal opzetsteken over hebt. Dan neemt ge deze steken op een draad, waarna ge ze stevig tot elkaar haalt. De naad wordt verbonden, waarna ge boven op de muts een dikken pompoen maakt. D.

WASCH GEMAKKELIJK WASCH VOORDEELIG

Dit is de titel van een nieuwe film, die de vorige week in Amsterdam voor de eerste maal ver-toond is.

Het is echter geen film zooals elke andere, dat wil zeggen, het is een speelfilm, die velen aangenaam

zal bezighouden, maar bovendien is het een film, bedoeld als middel om de door de firma Ostermann in den handel gebrachte en in de fabrieken te Jutphaas gefabriceerde wasch- en reinigingsproducten onder de aandacht der huisvrouwen te brengen.

Op aangename wijze wordt de huisvrouw volledig ingelicht omtrent de fabricage en het gebruik van Persil en van de overige door de firma vervaardigde reinigingsmiddelen Henco, Ata, iMi en Sil.

Het komt in ons land niet alle dagen voor, dat de filmindustrie een dergelijke grootsche opdracht krijgt; nog te weinig wordt hier het belang van de film voor reclame-doel-einden ingezien. De firma Ostermann heeft het voorbeeld gegeven, laten we hopen dat anderen zullen volgen.

Een groep bekende Nederlandse tooneelkunstenaars hebben er voor gezorgd, dat deze film niet een droge reclame-makerij werd, maar dat de toeschouwer er zich ook aangenaam voelt beziggehouden.

Wij denken o.a. aan de door Lau Ezerman schitterend vertolkte rol van den ietwat grappigen Professor Zomerling, die zich les in de moderne wasch-behandeling laat geven door een eenvoudige werkster; aan Clinge Doorenbos, die een prachtype maakte van Dr. Brouwer, den fabrieks-chemiker, die de groote voordeelen der Persil-producten aantoonde. Niet minder goed geslaagd zijn de rollen van Mien van Kerckhoven-Kling als propagandiste, van Paul Huf als koopman, van Nico de Jong als docent, van Hein Harms als behulpzame echtgenoot, van Lena Kley als zijn bijdehande vrouw, van Emmy Meunier als dienstmeisje, van Aletta van Lier als Prof. Zomerling's echtgenote enz....

De film moet wel bijzonder in den smaak vallen van de vrouw en zal haar doel, n.l. om een steeds stijgenden omzet in de Persil-artikelen te bereiken, zeker niet missen.

Naar wij vernemen, is de firma Ostermann voornemens, de film binnenkort in alle plaatsen van ons land te laten vertoonen en zullen de voorstellingen vrij toegankelijk zijn voor de huisvrouwen en andere belangstellenden, die daartoe speciaal worden uitgenodigd.

DE KERSTTAFEL

Het sieren van de kersttafel is een mooi en leuk werk, en willen we met iets bijzonders komen, dan moeten we een poosje vooruit met de versiering beginnen. Een aankleding van fruit en bloemen op een wit gedekte tafel is altijd fijn, doch willen we er meer 't kerst-idee van maken, dan is eenige voorbereiding onvermijdelijk. Kaarslicht geeft altijd dat fijne intieme aan een kersttafel, en het mag dan ook niet ontbreken, hetzij lange kaarsen worden verwerkt in een middenstuk, of kleine kaarsjes geplaatst in een motief naast de borden. Onze tekening geeft u misschien een idee om uit te werken; we kunnen het zonder veel moeite bereiken. U kunt heel goed volstaan met het middenstuk, alleen bestaande uit twee cirkelvormige plateaux, met een middellijn van 40 à 50 c.M. U maakt deze cirkels van hout, of van stevig karton. U heeft 3 of 4 goedkope kaarsenhouders gekocht, en op het bovenste plateau worden deze vast gespijkerd. U kiest roode houder-tjes en neemt witte, dun uitlopende kaarsen.

Tusschen beide plateaux komen 3 of 4 klosjes op gelijken afstand, en precies even hoog; deze worden vastgespijkerd. Nu heeft u dus twee ronde plateaux boven elkaar geplaatst. U koopt nu een paar vellen soepel glad staniol, of zilverpapier, en u bekleeft daarmee het bovenste plateau, de kanten, en de kanten van het onderste plateau, voor zoover deze nog te zien zijn.

Houdt u meer van gekleurde kaarsen, dan kunt u deze op het oogenblik in lang model in alle kleuren koopen.

In de houdertjes steken we een enkel hulsttakje, de opening tusschen de twee plateaux wordt rondom geheel, opgevuld met korte hulsttakjes of dennetakjes zoodat ze rondom er losjes uitsteken. De ruimte mag wel goed gevuld zijn, dan staat het heel mooi. Op het bovenste plateau kan fruit gerangschikt worden. Dit middenstuk is met weinig middelen te maken en zal een bijzonder mooi effect aan uw tafel geven. Wilt u kleine stukjes hier en daar op de tafel geplaatst zien, dan is misschien de kerstman iets voor u.

Op fig. a. ziet u het eenvoudige motief, dat uit hout gezaagd wordt, en op een rond plankje gezet.

Het geheel schilderen we met lakroode olieverf, met een klein busje van 15 ct. doet u veel. Het gezicht kunt u met een beetje waterverf bijkleuren, terwijl de afteekening gemaakt wordt met zwart als op fig. b.; dit is dus allemaal heel eenvoudig. Een gleufje wordt gezaagd opzij van het figuurtje, en een rond plankje er klemmend in gemaakt. U maakt het zoo, dat het een eindje uitsteekt, zoodat de kaars straks vrij komt te staan. Nu knipt u van witte watten een randje voor den muts, de mouw en den onderkant van de pij; de baard wordt ook opgeplakt. U smeert de deelen met gom in, en legt de stukjes erop, terwijl u ze met de hand wat in model brengt.

Een goedkoop kaarsenhouder plaatst men op het plankje, met een kaarsje erin. De kaarsenhouder wordt met behulp van een spijkertje vastgezet, een klein dennetakje onder den arm van den kerstman gestoken en de versiering is klaar. U kunt den achterkant geheel rood schilderen.

D. D. L.

Een Indiëndorp van de Walpi op de roofooneuvels van New Mexico.

IN DEN MIST

door Herman Antonsen

Een afgewaaid meisjeshoed over het strand van Borden-Bay.

Een jonge man brengt hem aan zijn eigenares terug.

„Mag ik me misschien even voorstellen?... Dick Clayton.... heb hier een rechtskundig bureau in Terrymorestreet 17.”

„En ik ben May Thorner.... zing en draag voor in de Scala-bioscoop.... logeer met moeder in pension Seashore.”

„Mag ik u soms thuisbrengen?”

Een lachje. Een wat langere blik. En bij beiden een onbestemd gevoel van iets wonderlijks.

Loge van de Scala-bioscoop. Naast Dick een amechtig hoestend, zenuwachtig oud heetje.

„Kunt u me misschien zeggen, meneer, wie die jonge dame daar op het tooneel is?”

„Ik kan het wel gemakkelijk voor u te weten komen,” zegt Dick, wiens praktijk niet zó druk is, dat hij geen reclame noodig heeft en die dus overal maakt, waar hij maar éven kan. „Als u morgenmiddag misschien bij me op kantoor kunt komen.... hier is mijn kaartje.... Of hebt u liever schriftelijk bericht?”

„Nee.... ik kom wel even! Dank u.... o ja, mijn naam is Paul Roberts.... Heb ik u niet een paar maal bij dokter Burns gezien?... Dat is mijn dokter, ziet u?”

„Best mogelijk. Burns en ik zijn nogal dikke vrienden.”

Rechtskundig bureau van Dick Clayton. Volgenden middag.

„Daar is een meneer Roberts om u te spreken, meneer!”

„Laat mijnheer binnenkomen....”

Hijgend en hoestend zet de oude heer zich op den toegeschoven stoel. Hij voelt zich ziek.... erg ziek. En hij heeft geld.... veel geld. En hij is al jaren weduwnaar. En dat meisje.... zoo? heet

ze May Thorner?... dat leek zoo sprekend op zijn overleden vrouw.... toen we verloofd waren, begrijpt u?... En.... u bent immers bevoegd tot het in orde maken van een wettig testament?... Goed.... er moet instaan, dat ik haar twintigduizend pond legateer en de rest gaat naar de liefdadige instellingen op dit lijstje. Kunt u het morgenmiddag in orde hebben?... Best.... dan kom ik het hier wel onderteekenen.”

Den volgenden morgen liet Dick al het werk aan zijn „jongsten” en eenigen bediende over, om volgens afspraak te gaan wandelen langs de kust met May. In den namiddag van den vorigen dag hadden ze ook al gewandeld, maar dat heette toen nog toevallig. En toen reeds had hij haar gesproken van zijn droombeeld, om van Borden-Bay een moderne groote badplaats te maken. De nabijgelegen Mavis-Baal was voor zulk een uitbreiding bijster geschikt. Ook ditmaal kwam hij op het onderwerp terug. Alleen.... er was geld.... veel geld voor noodig. En dat had hij tot nog toe niet kunnen vinden.... De menschen, die het hadden, schenen niets voor zijn plannen te voelen. Noemden het hersenschimmen.

Na die wandeling noodigde hij May met haar moeder uit om samen te gaan lunchen. Werkelijk een keurige lunch. Zóó keurig, dat mama Thorner later vroeg: „Zeg eens, May.... moet dat wat worden?”

Waarop May bloosde en verlegen lachend haar schouders ophaalde.

Na het teekenen van het testament, waarvoor de breedsprakige oude heer ruim een uur noodig had, meende Dick goed te doen, eens met zijn vriend den dokter over diens patiënt te gaan

praten. Het werd een lang en ernstig gesprek en Dick schreef een brief aan den heer Charles Roberts, den eenigen broer van den erflater, die het volgens den dokter niet lang meer maken kon.

Dien avond — na afloop der voorstelling — fuifde hij May en haar moeder op champagne. Met de lunch kostte hem dat twee weken verdiensten.

En hij vroeg meteen, of May den volgenden dag mee mocht op een motorvaart naar Mavis-Bay.

Hij huurde een motorbootje en wachtte haar op aan de pier. Ze kwam in een schattig matrozenpakje en toonde zich heelemaal niet bang op het water. Mavis-Bay straalde bij hun aankomst in de middagzon en opgetogen sprak Dick over zijn droomplannen. Dáár het Casino.... dáár een villapark.... dáár de groote hotels.... dáár de electrische centrale.... de watertoren.... het autopark en het station.

„En hoe wilt u dat allemaal laten bouwen?” vroeg May verbaasd.

„Och.... een klein kunstje.... als er maar geld voor is!” antwoordde Dick luchtig.

„En.... hoe wilt u daar aan komen? U zei toch, dat het zoo moeilijk viel?... Had ik maar geld.... dan kon ik u helpen!”

„Misschien kunt u dat mettert....”

Hij slikte zijn woorden in en stak een sigaret aan. Bijna had hij zich verpraat. Het moest immers geheim blijven.... Zoo goed mogelijk praatte hij er overheen. De zon scheen nog helder, maar over de zee dreef in de verte een nevelbank.

„Zouden we niet teruggaan?” opperde May. „Kijk daar eens op zee?”

„O, dat drijft wel over,” meende Dick.

Ze stapten in de boot en voeren weg van het strand. En in hun verbeelding zagen ze het reeds bedekt met badkoetsjes en tenten en bevolkt met een fleurige, kleurige en vrolijke menigte badgasten. Geen van beiden lette erop, dat de omtrekken van kust en rotsen steeds waziger werden....

als een vervagend droombeeld. Totdat May ook eens om zich heen keek en een kreet van angstige verbazing uitte. Ze lagen in een grijze wereld, waarin niets te zien was dan een klein rond watervlak, waarop hun bootje dreef. De zee was kalm. Om hen heen lag een roerlooze stilte. Slechts in de verte loeiden de misthorens der voorbijvarende stoomschepen. Dick kon geen richting meer bepalen.

„Ik moest den motor maar stilzetten, tot we weer wat zien kunnen,” zei hij. „Er is hier weinig strooming en we zullen dus niet ver afdrijven. Met een paar uur zal het toch wel opklaren.... Bent u bang?”

„Met u niet!” antwoordde ze blozend. „En het is hier zoo rustig!”

De mist dempte het geluid van hun stemmen. Niemand heeft ooit gehoord, wat ze samen bespraken. Maar toen twee uur later de mist was weggetrokken en Dick het bootje naar land had gestuurd, liepen ze innig gearmd naar huis.

„Wat zal de baas brommen!” begon May. „Ik ben veel te laat voor....”

„Hindert geen steek! Je hebt niets meer met hem te maken! Je bent van mij alleen!” onderbrak Dick haar opgetogen.

„Maar, kind, wat zijn jullie lang weggebleven!” riep mevrouw Thorner geheel overstuur. „We dachten, dat jullie een ongeluk gekregen hadden! Je directeur is woedend.... en er is al driemaal een boodschap voor je geweest van een zekeren meneer Roberts.... of je dadelijk bij hem komt, en dokter Burns zegt, dat je gaan moet, want dat die man er heel erg aan toe is. Ik heb gezegd, dat je met meneer Clayton uit varen was.... Oh!.. had ik dat niet mogen zeggen, meneer Clayton? Het was toch geen geheim?”

„Een geheim? Heelemaal niet!” zei Dick. „Ik begrijp niet, wat die man van me hebben moet,” zei May. „Ik ken hem niet en....”

„Och, kom nu maar mee. Het is in elk geval een zieke en de dokter heeft het ook gevraagd,” drong haar moeder aan.

Met hun drieën gingen ze erheen.

„O, meneer Clayton, bent u daar? Mijnheer vraagt telkens naar u!” zei de huishoudster, die opendeed. „Gaat u even in de voorkamer. Daar is dokter.”

„Hij gaat hard achteruit,” vertelde de dokter hun. „Longen en hart.... al jaren niet in orde. En zijn familie....”

„Mijnheer vraagt, of juffrouw Thorner komt,” kwam de verpleegster zeggen.

De oude heer lag te bed en hield het testament in zijn vergeelde, magere hand. Hij wenkte haar naast zijn bed op een stoel.

Een kwartier later liet hij Clayton roepen.

„Juffrouw Thorner heeft me verteld, dat ze zich met u verloofd heeft. En ik heb haar op mijn beurt.... alles verteld,” zei de oude man driftig. „Ze weet er nu alles van af en weet nu ook, wat ze aan u heeft! Dat het alleen om haar geld gaat!”

Dick werd doodsbleeke.

„Ze weet heel goed, dat het geld er niets mee te maken heeft!” antwoordde Dick.

Ze keek hem 'n oogenblik aan. En al wat hij gedaan en gezegd had sedert hun eerste kennisma-

king, stond haar scherp voor den geest. Zijn levensdroom. Geld noodig. „Misschien kunt u dat met-tertijd....” Zijn uitnodigingen. Zijn schrik, toen haar moeder verteld had, dat ze samen uitgegaan waren. Zijn volkomen op de hoogte zijn met het testament.... En plotseling vervaagde dat alles, zooals zooveel op zee, als in een dichten mist en ze zag niets meer dan een grijze, leeg ruimte om zich heen. Wat nu....?

„Ik heb u geen legaat gemaakt in dankbare herinnering aan mijn lieve vrouw, om het te laten verknoeien door een gemeenen speculant!” hoorde ze den ouden heer zeggen.

„Maar.... wist jij.... dat allemaal?” wendde ze zich tot Dick.

„Ja.... maar dat geld legde voor mij geen gewicht....”

„Ook 'n uitvlucht!” onderbrak de zieke hem nijdig. „Als u het gelooven wilt, juffrouw Thorner.... nou....”

„Juffrouw Thorner weet heel goed, dat ik niet in staat ben tot zoo'n....”

„Wat weet ze van je af? Niets.... dan dat je haar het hof gemaakt hebt, zodra je wist, dat ze een erfenis verwachtte!.... Hoor eens, kind, je moet beslissen,” vervolgde hij tot May. „Je bent gewaarschuwd. Als je blijft volharden in je plan.... dan vernietig ik dit document en dan....”

„Als hij het vernietigt....” wendde ze zich tot Dick, „zul je dan.... toch....” Ze bleef steken, maar Dick begreep haar genoeg.

„Of ik je dan toch wil hebben?.... Of ik dan nog van je houd?.... Natuurlijk.... en meer dan ooit!” zei hij beslist.

De oude heer aarzelde. Hij zag, hoe May haar hand in die van Dick legde. Juist kwam de dokter binnen.

„Dokter.... u bent getuige.... dat ik dit.... testament verscheur.... om het te herroepen!” zei hij met moeite.

Hij trachtte het document te verscheuren, maar het lukte hem niet. En Clayton nam het hem bedaard uit handen en verscheurde het zelf in kleine stukjes.

De huishoudster liet juist een bezoeker in, toen Dick en May de trap afkwamen. „Ben ik

hier bij mijnheer Roberts?” hoorden ze vragen. „Ik ben zijn broer Charles.”

„Mijn naam is Clayton,” stelde Dick zich terstond voor. „Uw broer is heel ernstig.”

„Dank u voor uw schrijven,” zei de bezoeker, hem de hand reikend. „Is dit de jongedame in kwestie?”

„Ja.... en haar moeder is hier ook. Misschien wilt u wel zoo goed zijn, haar....”

„'n Ellendige geschiedenis, mevrouw,” begon Charles Roberts, zodra hij bij mevrouw Thorner in de voorkamer gelaten was. „Mijn arme broer.... ziet u?.... Mijnheer Clayton heeft dadelijk dokter Burns geconsulteerd en mij toen oogenblikkelijk op de hoogte gesteld. Hij schreef me, dat mijn broer tlijkbaar niet meer in staat was een geldig testament te maken en verzocht mij de noodige stappen te doen. Maar ik zat in Schotland.... dat gaf vertraging.... Uw dochter is al de tiende jonge dame, aan wie hij zijn fortuin gelegateerd heeft. Hij heeft geen geld.... alles in een ongelukkige speculatie verloren.... Zijn hoofd is er door in de war geraakt!”

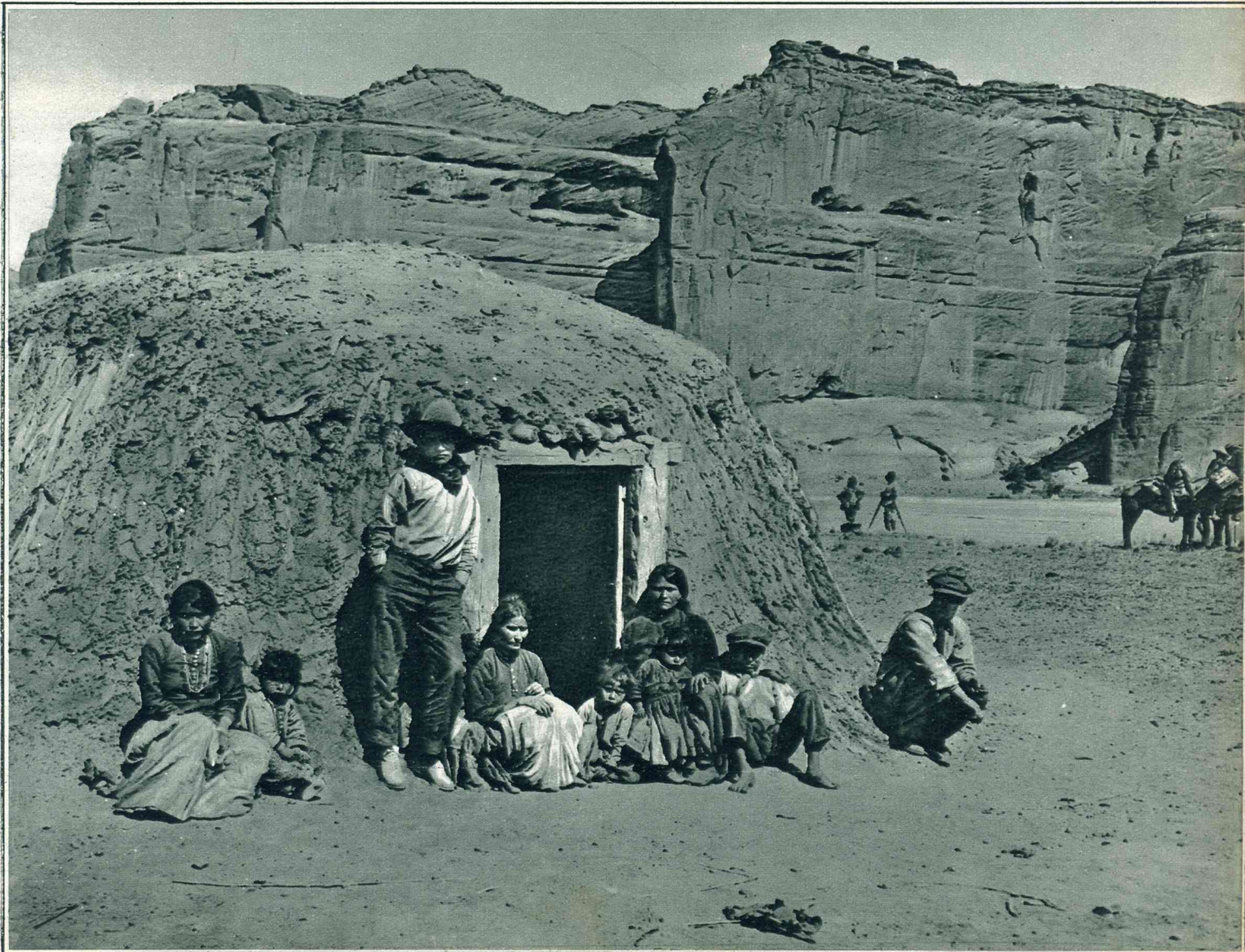
„Ik had er geen idee van, wat Roberts je wilde vertellen,” zei Dick tegen May, zodra ze buiten waren. „Anders zou ik je er op hebben voorbereid. Maar aan zijn sterfbed kon ik het toch moeilijk zeggen.... Hij bezit geen cent. Straatarm. Zijn broer onderhield hem.... Maar het zou den armen stumperd zoo'n verdriet gedaan hebben, als ik het zooveel gezegd had....”

„En ik heb nog wel een oogenblik aan je getwijfeld. Maar heusch, het werd ook zoo grijs om me heen.... net als toen we in dien mist zaten....”

„Liefste.... de schijn was ook tegen me.... Maar het heerlijke is, dat je me toch vertrouwd hebt! Jij hebt hem dat testament laten verscheuren. Dat heeft mij zoo zeker gemaakt van jouw liefde, dat ik....”

„Oh.... Dick.... stel er je toch niet te veel van voor!” zei May met een zuchtje.

In het gedroomde villapark van Mavis-Bay staat nog slechts één huisje. Daarin wonen Dick en May met hun kinderen. En met die vervulling van zijn dromen voelen zij beiden zich volkomen gelukkig.

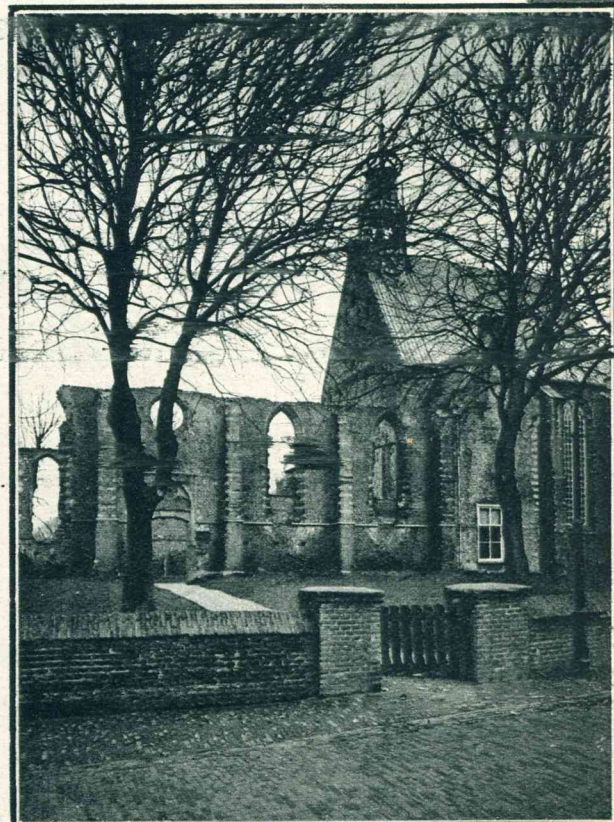

In de woeste canyons van Arizona: een Navajo-familie voor haar hut.

'n Sombere dag met
weinig zonneschijn
(haven te Bussum).

DONKERE DAGEN

Winterstemming bij de ruïne te Bergen.

Kaal en verlaten zijn nu de parken (Bussum).

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

Rheumatiek, Spit, Rugpijn, Jicht

en andere reumatische aandoeningen kunt U
het best bestrijden met Elliman's Embrocation.

Masseer zachtjes de pijnlijke plaatsen met Elliman's Embrocation en U zult onmiddellijk verlichting gevoelen, terwijl U weldra zult bemerken, dat alle pijnen en stijfheid zullen verdwijnen. Elliman's Embrocation dringt door tot de plaats waar de pijnen ontstaan en is zonder twijfel de beste embrocation om een vlugge en duurzame verlichting te geven.

Zorgt steeds een flacon Elliman's Embrocation bij de hand te hebben en U zult de reumatische- en spierpijnen direct kunnen bestrijden. Koopt nog heden bij Uw leverancier een flacon. Prijzen vanaf 90 cent.

ELLIMAN'S EMBROCATION

BON

Ter KENNISMAKING ontvangt U een speciale flacon na inzending van f 0.30 in postzegels aan de firma KUYPERS & Co., Prinsengr. 983, Afd. 16, AMSTERDAM.

Naam:

Adres:

Ach ja,
mooi zijn...

Hierbij het schoonheidsrecept: 's Morgens na het wassen neemt U een propje watten, bevochtigt het met Scherk Face Lotion en wrijft daarmee het gezicht onder lichte druk. Hetzelfde doet U 's avonds. Een prikkelende pulsering wordt bemerkbaar. De huid is verlevendigd en verfrist. Alle stof is uit de diepte der poriën verwijderd. Uw gezicht blijft jong, vlekkeloos, glad. Per flacon 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.

Scherk
Face
Lotion

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Boerlestraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoek echter nauwkeurige opgave van adres.

SCHERK
PARIS-NEW YORK

Hoe de heer W. te Rotterdam met zijn reumatiek tobde...

Tot zijn vrouw ingreep en reeds in twee weken zijn pijnen afnamen!

„Ongeveer 4 à 5 jaar geleden heb ik U eens geschreven over de schitterende werking, die Kruschen Salts op mij had. Nu heeft mijn man ongeveer een jaar geleden last gekregen van reumatiek; hij voelde den heelen dag pijn in zijn arm. Vooral in bed had hij er veel last van en kon soms niet slapen. Aan Kruschen geloofde hij niet, al kende hij door mij de beste resultaten. Hij heeft eens twee maanden verschillende medicijnen geslikt, geen resultaat; toen gemagnetiseerd, niets geen resultaat; toen behandeld met ultra-violette stralen. Zou na een paar behandelingen beter zijn; het heeft drie weken geduurd; een heele verbrande arm was het eenige resultaat. Toen dacht ik aan wat ik wel eens gelezen had: stiekum 's morgens wat Kruschen in zijn thee. Hij proefde de gelukkig niets, en na veertien dagen voelde hij verlichting van pijn. Toen vertelde ik mijn geheimje en nu neemt hij al twee maanden elken morgen, zoals ik nog altijd doe, een flink glas lauwwater met een klein scheepje Kruschen Salts. Resultaat: na twee maanden heelemaal zonder pijn. De pijn is langzaam maar zeker minder geworden en nu heelemaal weg. U begrijpt zijn dwepen met Kruschen Salts. Wees ervan overtuigd, dat wij altijd en overal Kruschen Salts als een wonder verheerlijken. Mevr. C. C. W. te H.”

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Let op dat op het etiket op de flesch, zowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt. Imp. N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

BEATA

De vloeibare
caramel in
deze bonbon is
verrassend.

RINGERS

Let op den naam.

Laat mij
Uw Kerstpudding maken.

Ik garandeer U, dat U er van smult. Alles wat U nodig hebt is een bus Van Houten's cacao. In de bus vindt U de zuiverste en fijnste cacao; op de bus mijn recept. Een speciaal Van Houten's recept, waardoor de natuurlijke smaak en het pittige aroma van deze cacao in Uw pudding volmaakt tot hun recht komen.

Laat mij eens voor Uw Kerstfeest zorgen. Ik maak nog veel meer lekkere dingen van cacao. De recepten staan op de verpakking der nieuwe bussen. Ik heb ook die heerlijke Van Houten's bonbons gemaakt. U kent toch het beroemde Lakzilveromwikkeltje, gevuld met mijn meest geslaagde bonbons? Zet mij eens aan het werk, ik zorg voor een prettig Kerstfeest.

Vraagt Uwen winkelier het nieuwe 1/2-ons pakje van Van Houten à 10 ct., voldoende voor 10 koppen cacao, of een grooten chocolade-pudding, en ge zult een vaste Van Houten klant worden.

Van Houten

„C'est bon-bon“

GELD

f 100.- f 500.-

Ambtenaren en vast personeel particuliere
grootbedrijven ook zonder borg.

f 100.- kost f 7.60 rente in 10 maanden;
hoogere bedragen en langere termijnen evenr.

N. V. NATIONALE VOLKSBANK
SARPHATISTRAAT 36 AMSTERDAM

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Villetstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

BYOU-, TAFEL- en KOFFERGRAMOFOONS

f 5.- per maand. Vraagt catalogus No. 93

N. V. HEES & Co., HAARLEM, Kruisstraat 33

Alambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

GOEDECKE Anusol

In rode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Spelmoment uit den wedstrijd Nederland—Oostenrijk. Aanval der gasten op het Hollandsche doel.

Holland in den aanval. Nog een spelkiekje uit den wedstrijd Nederland—Oostenrijk. De bal vliegt juist over het Oostenrijksche doel.

SPORT VAN DE WEEK

Holland weert zich tegen het „Wonderteam”

De manier waarop onze oranjeblauwen tegen de Oostenrijksche voetbalsploeg ten onder zijn gegaan, is hoogst eervol geweest. Ons persoonlijk heeft deze kleine nederlaag — vanwege 't spel — meer voldoening geschonken dan menige overwinning, welke door toevallige omstandigheden een feit werd.

Hoewel men de Oostenrijkers meer heeft moeten zien spelen om hun spel op de volle waarde te kunnen schatten, moet het toch voor iedereen wel duidelijk zijn geweest, dat deze continentale voetballers van een extra klasse zijn. Holland heeft zich tegen deze profs te weer gesteld op een wijze, welke niets dan lof verdient. De match is van het begin tot het einde spannend geweest en zelfs nadat de gastheeren hun verdiend, doch in elk geval min of meer gelukkig doelpunt hadden gescoord, bleef het nog een open vraag of Holland er niet in zou slagen den gelijkmaker te scoren. Dat het publiek na afloop van dezen prachtige voetbalstrijd zoowel den winnaars als den verliezers een ovatie bracht, is wel het beste bewijs dat men van het spel heeft genoten.

De oranjeblauwe sloot als een bus, hoewel er niettemin toch wel enkele spelers waren, die beneden de verwachting bleven.

De uitslag van den strijd bewijst reeds, dat onze verdediging zich bijzonder kranig heeft gewoerd.

De Oostenrijksche voetbalsploeg, welke na een spannenden strijd met 1—0 van Holland won.

Van der Meulen heeft in zijn afscheids-wedstrijd niet minder geschermd dan in de zeer vele andere, welke hij zoowel in Amsterdam als in 't buitenland voor Holland heeft gespeeld. Het backstel, met Van Run aan het hoofd, vestigde een volkomen betrouw-

baren indruk, terwijl de middenlinie eveneens keurig werk heeft verricht. Anderiesen vonden wij tijdens de eerste helft op zijn best. Van Heel voelde zich temidden van de technisch zeer sterk onderlegde Oostenrijkers volkomen op zijn plaats en was ongetwijfeld onze beste halfback. Voor Pellikaan schenen de terreinomstandigheden soms wat moeilijk, hetgeen niet wegneemt dat deze Tilburgenaar zich zijn plaats in alle opzichten waardig heeft getoond.

In den aanval is de linkervleugel, bestaande uit Mulders en Schoemaker, min of meer tegengevallen. De Ajacied kon maar niet loskomen, terwijl wij van Schoemaker bijna geen goed schot hebben gezien. Beter was Vente op dreef, die diverse gevaar-

De Nederlandsche voetbalsploeg, welke Zondag in 't Stadion 'n uitstekenden wedstrijd speelde tegen Oostenrijk en slechts met 0—1 van dit „wonderteam” verloor. Van l.n.r. trainer Glendenning, Schoemaker, Lagendaal, Anderiesen, Mulders, Vente, Diepenbeek, Wels, Pellikaan, v.Heel, v.Run, v.d.Meulen.

Voetbalexperts volgen den strijd in het stadion. V.l.n.r. Bob Glendenning, de Hollandsche trainer, Hugo Meisl, de bekende Oostenrijksche voetballeider, en Jimmy Hogan, trainer der Oostenrijksche ploeg.

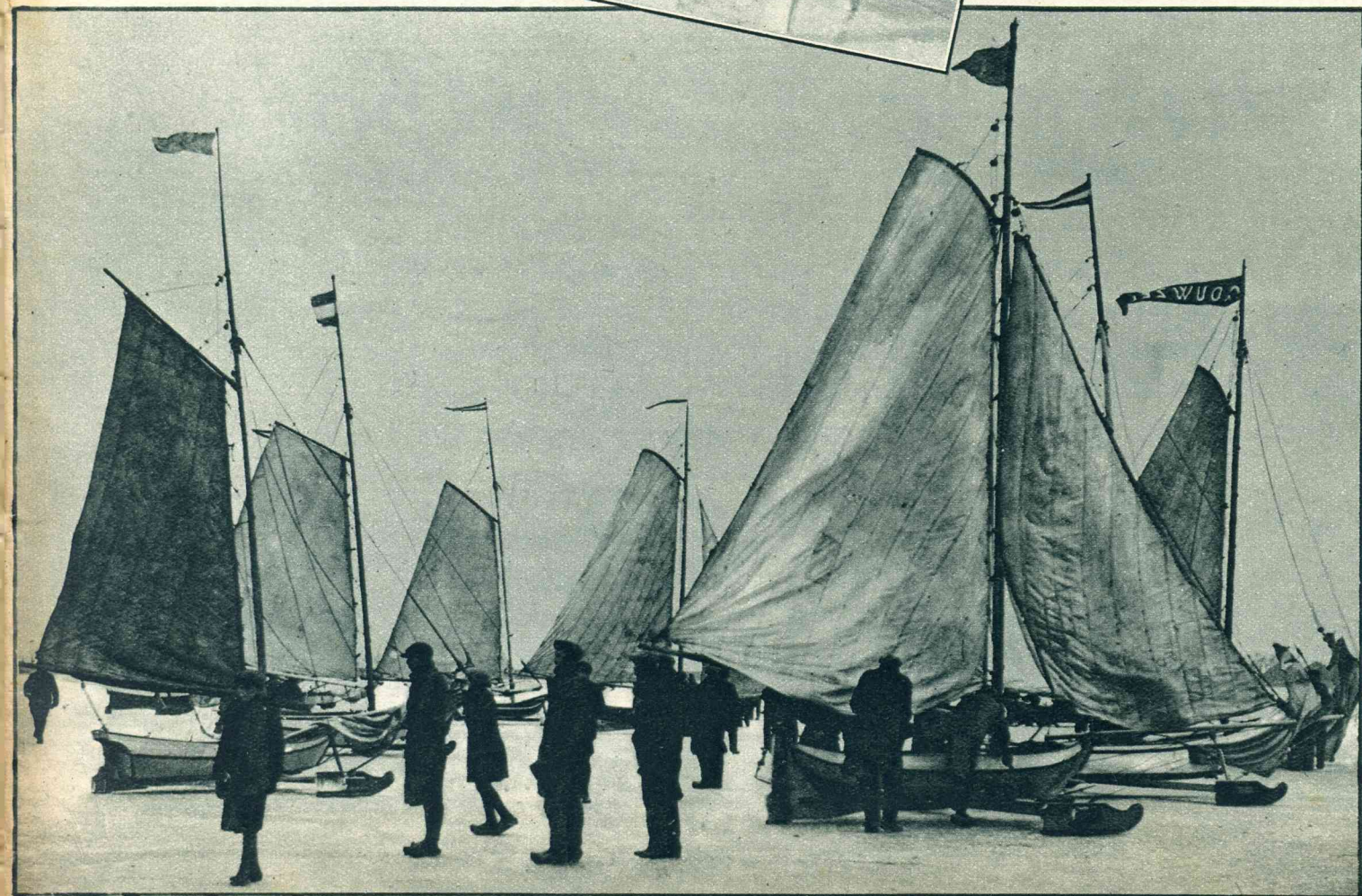
Tijdens half-time bij den wedstrijd Nederland-Oostenrijk. De Blauw Wit-jongens zoeken in het stroo beschutting tegen den kouden Oostenwind.

Nationale wedstrijden hardrijden voor amateurs te Nieuwe Niedorp. Vol spanning kijken de kleinen toe hoe de grooten de bocht nemen.

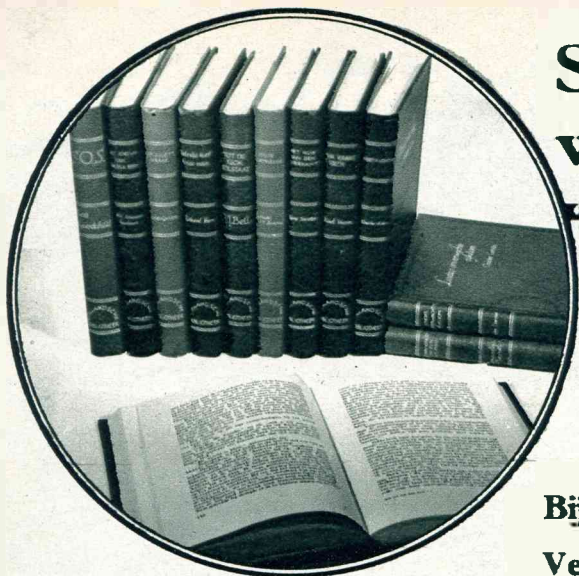
Langs de lijnen tijdens Nederland-Oostenrijk in het Stadion. Geweldige plaids deden dienst als voetenzak.

Nu de Zuiderzee (Ijsselmeer) is toegevroren is er leven in Volendam. Ijsschuiten wachten Zondag op een bemanning. Erg groot was de animo nog niet.

lijke kogels op het Oostenrijksche doel afzond en van wien de geweldige keeper Platzner lastiger werk heeft gehad dan van Lagendaal.

Ziehier in het kort onze beschouwing. Veel verandering zal er in 't team voor den eerstvolgenden wedstrijd wel niet komen en gezien de manier, waarop Zondag werd gespeeld, behoeft dit ook allermint. Zelfs den linkervleugel zal men wel een tweede kans geven. Als linksbuiten schijnt ons Mulders in elk geval wel de man, terwijl voor de plaats van Schoemaker eventueel nog Bonsema of Mol in aanmerking kunnen komen.

SPECIALE KERSTANBIEDING van Luxe Boeken Holl. Bibliotheek

a. pakketten van 5 gebonden boeken f 2.50

b. „ „ 10 „ „ - 4.50

c. „ „ 20 „ „ - 8. —

Bij bestelling van 5 stuks op te geven 8 nummers

Bij bestelling van 10 en 20 stuks op te geven resp. 13 en 25 nummers.

Verkrijgbaar bij de bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor.

1 Door den Nevel heen..... L. Francis
2 Om Harentwil Berta M. Clay
3 De verdwenen Robijn Charles Garvice
4 Rosemary Carew Joseph Höcking
5 De macht van zijn geld..... J. I. Lawrence
6 Het heilzame Vergift.. Fedor von Zobeltitz
7 De Secretaris v. d. Uivinder, Patricia Wentworth
8 De schoone Getuige H. Curties
9 Diamantenjacht..... Lilian Quiller-Couch
10 Het meisje uit Montana, Grace Livingstone Hill
11 Het Graf in de Woestijn .. Henri van Duuren
12 Het Drama in den Vuurtoren.. Gordon Volk
13 Schandaal te Hunterstone Seldon Truss
14 De Wreker..... Mr. Belloc Lowndes
15 Voortvluchtig..... E. Charles Vivian
16 Geesten en Spoken in Penruddock.....
J. Russel Warren
17 S. O. S. Geo Goodchild
18 Belinda kiest haar man Richard Starr
19 Althea's Huwelijk, Effie Adelaide Rowlands

20 Een Jaar van haar Leven.... Hermine Black
21 De Kasteelvrouwe Charles Garvice
22 Het Huis aan den Overkant.... Oliver Sandys
23 Het Masker der Liefde
Effie Adelaide Rowlands
24 In stilte getrouwd Charlotte M. Brame
25 Sylvia vervangt de Vorstin.. J. Russell Warren
26 De Hebzucht van Mr. Carton.. Charles Garvice
27 Het Fortuin van Angela Brent.....
Effie Adelaide Rowlands
28 Een Meisje uit Duizenden, Charlotte M. Brame
29 Lady Juliet's Wraak Charles Garvice
30 Geoffry — mijn Echtgenoot.. L. G. Moberley
31 De Twee Zusters Charlotte M. Brame
32 Een onberaden Stap, Effie Adelaide Rowlands
33 Linda's onverwachte Rijkdom, Charles Garvice
34 De verdwenen Erfgename .. L. G. Moberley
35 De Dwaasheid van een rijk Man
Concordia Merrel
36 Tot de Klok stilstaat J. J. Bell

37 Een Meisjesliefde Robert Disrael
38 De Eer van zijn Vader..... J. Vancouver
39 Filmster tegen wil en dank.. Richard Starr
40 De Prijs van haar Liefde.. Charlotte M. Brame
41 Onder de Plak van Cynthia.... Norma Knight
42 Edna's Echtgenoot J. Vancouver
43 Rose Ellen en het Juweel.. Patricia Wentworth
44 De valsche Beschuldiging Fred M. White
45 Boven de Wet Frank C. Robertson
46 De Prinses i. d. Wolkenkrabber, Anne Gardner
47 De zilveren Fluit Lida Larrimore
48 Eendagskoningin J. S. Fletcher
49 Het Verleden van den Kettingganger.....
William McLeod. Raine
50 De Schipbreuk Marcia MacDonald
51 Beneden haar Stand.. Beatrix Burton Morgan
52 De Patiënten van Dr. Sylvia.. Josep MacCord
53 Het Meisje en de Millioenen, Patricia Wentworth
54 Jocelyn koopt een Huis.. Louise Platt Hauck
55 Passagier derde klas Ruth Wright

Toezening per post geschiedt
alleen na ontvangst van het
bedrag per giro, per postwissel
of in postzegels. De porto resp.
20 ct., 30 ct. en 40 ct., moet
dan worden bijgevoegd.

Spoedige bestelling is gewenscht
daar van eenige nummers een
klein aantal in voorraad is.

BESTELBILJET

Ondergeteekende

Plaats.....

Straat.....

verzoekt te zenden per agent, per post, pakket a, b, c, bestaande uit de volgende nos.

Het bedrag werd heden gezonden per postwissel, in

postzegels, gestort op giro no. van

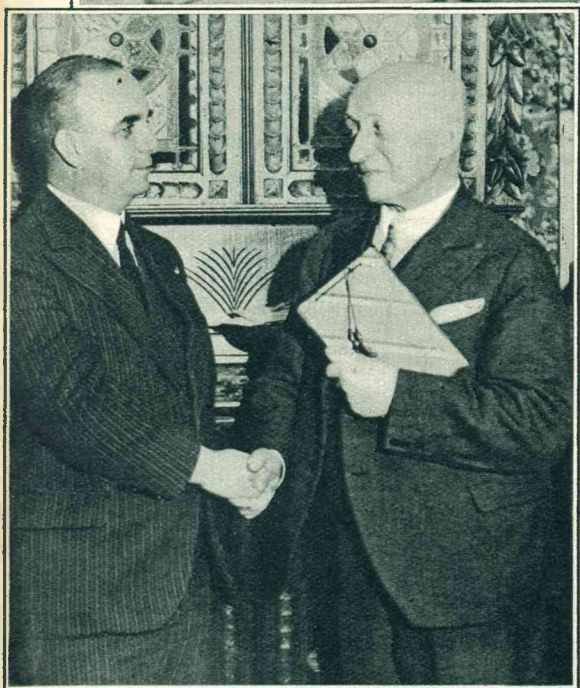
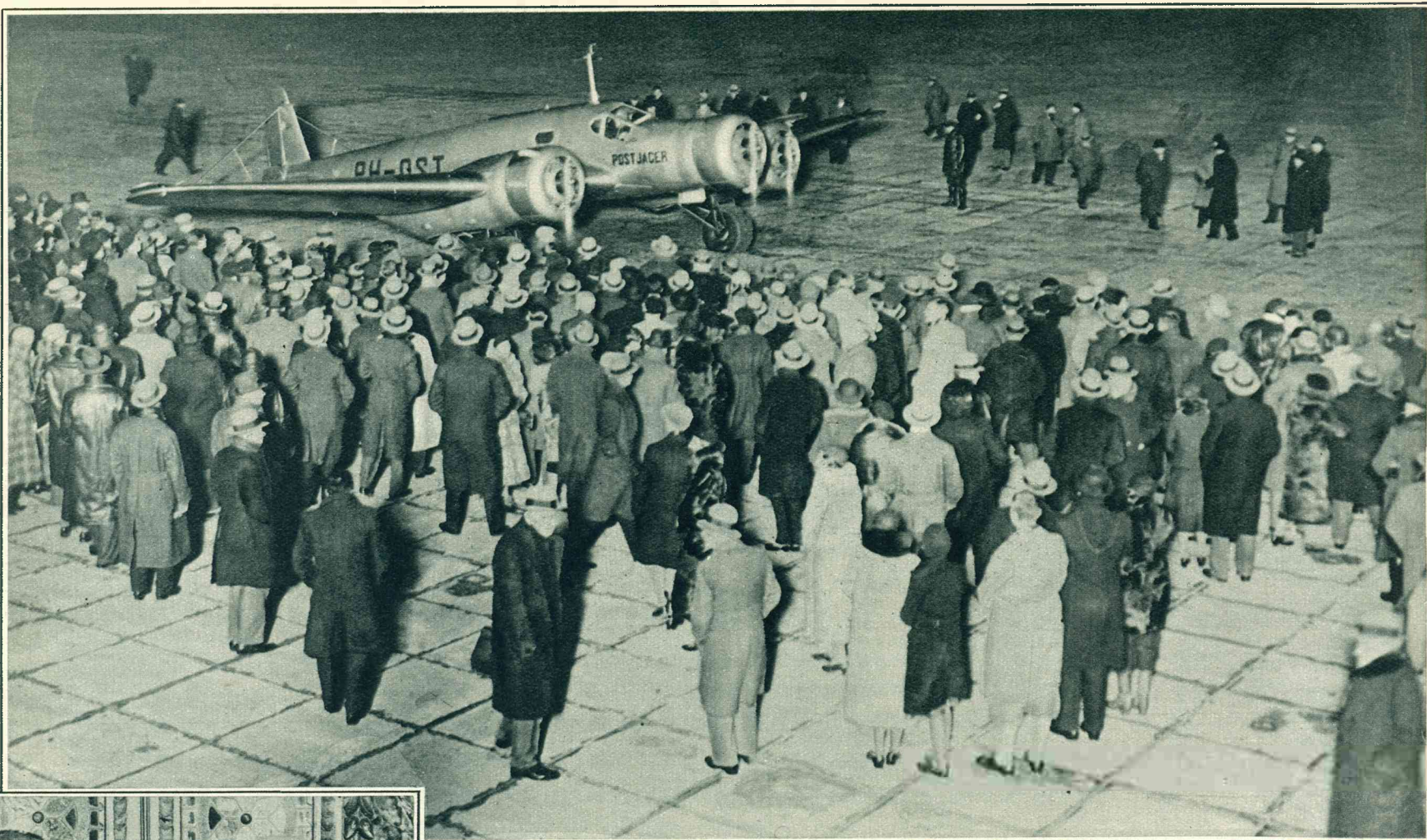
Van de onderstreepte woorden
doorhalen wat niet verlangd wordt

Ons schitterend Kerstboek

hetwelk wij, als een premie voor onze abonné's, tegen de uiterst
geringe vergoeding van slechts **80 cts.** hebben verkrijgbaar gesteld,
vindt een geweldigen aftrek. Zij die nog niet in het bezit mochten
zijn van dit kostelijk werk, zullen derhalve goed doen dit zoo spoedig
mogelijk aan te schaffen, vóór de oplage volledig is uitverkocht!

U weet het: het **PRACHTIGE KERSTBOEK**, met den
bijzonder rijk gevarieerden inhoud, de groote en kleine los-
opgeplakte kleurplaten en den gratis bijgevoegden magnifieken
ZES-BLADIGEN WANDKALENDER, is verkrijgbaar bij
onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor voor slechts

80
CENTS

Een foto van het nachtelijk vertrek van den „Postjager“ vanaf het vliegveld Schiphol. De vliegers Asjes en Geysendorffer, die zoo vol moed begonnen, hebben, gelijk bekend, motorpech gekregen en nabij Tarente in Zuid-Italië 'n noodlanding moeten doen.

De toonkunstenaar Maurits Samethini werd ter gelegenheid van zijn zeventigsten verjaardag namens de gemeente gehuldigd door wethouder Dr. I. H. J. Vos.

Mr. W. P. C. Knuttel werd benoemd tot kinderrechtter te Amsterdam.

Nieuws van de Week

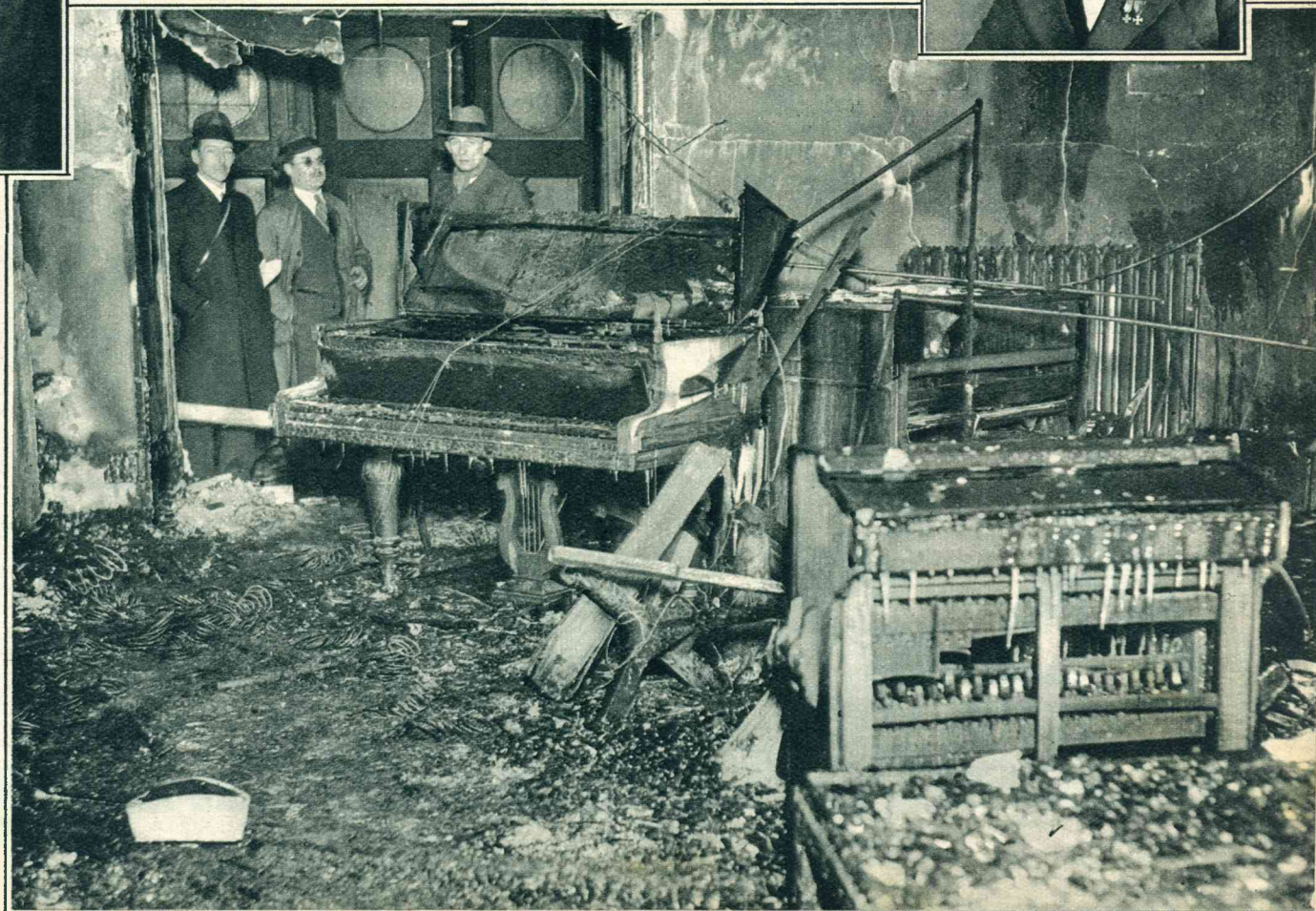
De heer M. Brunet de Rochebrune, een der bekendste figuren uit het Amsterdamse Brandweercorps, gaat met pensioen.

In de gebouwen van het Nationaal Radio Instituut te Brussel woedde een hevige brand, waardoor de studio grotendeels werd verwoest.

In gebouw „Beko“ te Amsterdam werd een kanarientoonstelling gehouden, waarbij de zangstem der vogels gekeurd werd met behulp van een piano.

Voor een ieder
die de gewone
lagere school
heeft bezocht.

Goede,
vaste betrekkingen,

meer ontwikkeling, een betere toekomst, kunt gij verwerven door de
reeds jaren gunstig bekend staande schriftelijke ASSO-CURSUSSEN.

VOOR DAMES EN HEEREN, gehuwden en ongehuwden, jong en oud.

Laag maandelijksch lesgeld. Geen vooruitbetaling.
Elke week een leszending. Na goeden afloop fraai diploma.

Geen kosten voor boeken, atlassen en woordenboeken.

Doe een keus uit de onderstaande cursussen, vul de bon in en zend
ze aan ons. Het kost U maar een postzegel en het verplicht U tot niets.

U ontvangt dan gratis volledige inlichtingen.

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire-pol.,
verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (v. slagers),
verkoopster en winkelbediende (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor
textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur,
facturist, correspondent, veeverloskundige enz.

VOOR DAMES: verpleegster, kraamverzorgster, (diploma voor gehuwden en ongehuwden),
verkoopster- en winkeljuffrouw (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor
textielwaren, manufacturen, enz.) chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, étaleuse, correspondente,
privé-secretaresse, facturiste, enz.

B-CURSUSSEN: voor beginners: zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boek-
houden (dubbel-boekhouden), stenografie (systeem Groote), algemeene ontwikkeling, Ned. Taal,
Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht, warenkennis,
aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

C-CURSUSSEN: ambachtsschool-onderwijs: chauffeur-monteur, electricien, electro-
techniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motorkennis, installateur van centrale
verwarmingen, lijnwerker-telegrafist, zwakstroom-monteur, smid-bankwerker, constructie-bank-
werker, fitter, loodgieter.

Ook de C-cursussen zijn gemakkelijk te volgen door personen, die
alleen de lagere school hebben bezocht.

ATTENTIE: Na goed volbrachte studie helpen wij bij de sollicitatie, totdat de gewenschte
betrekking is verkregen.

Zend onderstaanden bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe te fran-
keeren met postzegel van 6 cent aan ons, of schrijf ons een brief, en wij
sturen U gratis alle inlichtingen. **DOE HET HEDEN!**

Vat moed
en zet U tot
den arbeid!

Politie

Verpleger (ster)
Kraamverzorgster

Maréchaussée
Mil. Politie

Étaleur-Étaleuse
Verkoopster (ster)
Filiaalhouder (ster)

Chauffeur-Monteur

Kantoorbetr.

Hulp-keurmeester

Electricien

ASSO.

INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM

BON

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen
omtrent den cursus voor:

Naam: Ouderdom:

Straat en No.:

Woonplaats:

Dir. J. van der Bij. Hoofdonderwijzer.